

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ ก้อนของแม่มด

หนังสือ *Malleus Maleficarum* หรือ ค้อนของแม่มด โดย

ไฮนริค เครเมอร์ และ จาคอบ สเปร์นเจอร์ เขียนขึ้นใน ค.ศ. 1486 และได้ตีพิมพ์ครั้งแรกจำนวนสามร้อยเล่มเมื่อ ค.ศ. 1487 ไฮนริค เครเมอร์เขียนมันด้วยภาษาละติน หนาสองร้อยห้าสิบหกหน้า ประกอบด้วยเนื้อหาสามส่วน

ส่วนที่หนึ่ง พูดถึงการมีอยู่ของเวทมนตร์และแม่มด

ส่วนที่สอง เป็นคู่มือค้นหาและสอบสวนแม่มดด้วยตัวเอง

และส่วนที่สาม คือวิธีการจัดการ หรือลงโทษผู้ที่ถูกระบุว่าเป็นแม่มด

หนังสือเล่มนี้เป็นคู่มือในการสำเร็จโทษผู้คนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นแม่มดมาหลายทศวรรษ เนื้อหาส่วนสำคัญที่ทำให้หนังสือได้รับความเชื่อถือในวงกว้างคือ คำนำที่ ไฮนริค เครเมอร์ เชิญมหาวิทยาลัยโคโลญจากมหาวิทยาลัยโคโลญ จาคอบ สเปร์นเจอร์ มาเขียน พร้อมทั้งอ้างว่ามหาวิทยาลัยผู้ทรงภูมิคนนี้เป็นผู้ร่วมเขียนหนังสือ ภายหลังนักวิชาการหลายคนเชื่อว่าไฮนริคให้จาคอบเขียนเพียงคำนำเท่านั้นเพื่ออาศัยชื่อจาคอบที่เป็นมหาวิทยาลัยแห่งมหาวิทยาลัยโคโลญเป็นใบเบิกทางให้ได้มาซึ่งหนังสือรับรอง และยังมีข้อถกเถียงกันต่อมาว่า

หนังสือรับรองนั้นน่าจะถูกลบเปลี่ยนแปลงขึ้นเช่นกัน

อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้หนังสือเล่มนี้ดูน่าเชื่อถือ เพราะมีการแนบตราสารพระสันตะปาปาที่ระบุให้ ไฮน์ริค เคอเมอร์ และ จาคอบ สเปเรนเจอร์ มีอำนาจไต่สวนคดีความแม่ดลงไปหนังสือ แม้ภายหลังจะพิสูจน์แล้วว่า ตราสารฉบับนี้ไฮน์ริคอาจได้รับมาก่อนจะเขียนหนังสือเล่มนี้และได้นำมาแทรกไว้ แต่ความเสียหายก็ได้เกิดขึ้นอย่างที่ไม่หาสิ่งใดมาทดแทนไม่ได้

ด้วยปัจจัยหลายอย่าง หนังสือเล่มนี้จึงเผยแพร่อย่างแพร่หลาย ตั้งแต่ ค.ศ. 1487-1520 ตีพิมพ์ซ้ำทั้งหมดยี่สิบครั้ง และในช่วง ค.ศ. 1574-1669 ตีพิมพ์ซ้ำอีกสิบหกครั้ง แม้ว่าจะมีประกาศจากที่ประชุมคาทอลิกให้ขึ้นบัญชีเป็นหนังสือต้องห้ามภายหลังจากตีพิมพ์ครั้งแรกไปแล้วหนึ่งปีก็ตาม

นักวิชาการมากมายพยายามวิเคราะห์ถึงเหตุผลที่หนังสือเล่มนี้ถูกใช้เป็นคู่มือล่าแม่มดอย่างกว้างขวางในยุโรปยุคกลาง และแพร่ไปยังเกาะอังกฤษ มีหน้าซ้ำยังข้ามทะเลไปยังดินแดนใหม่อย่างทวีปอเมริกาด้วย ส่วนใหญ่สรุปว่าในยุคนี้ใช้ความเชื่อเกี่ยวกับแม่มดเป็นเครื่องมือในการทำร้ายคนไม่มีทางสู้ รวมทั้งแย้งชิงอำนาจระหว่างลัทธิความเชื่อ ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ทุกอย่างทวีความรุนแรงขึ้นคือ ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นเครื่องมือพิสูจน์เหตุการณ์ที่ผู้คนเชื่อว่าจะเกิดจากเวทมนตร์หรือไม่มันเพิ่งถือกำเนิดขึ้นบนโลก

ผู้คนต่างหวาดกลัวคนฉลาดที่รู้ในสิ่งที่คนส่วนใหญ่ไม่รู้ ยังมีคนไม่รู้มากเท่าไร ความหวาดกลัวก็ยิ่งเพิ่มขึ้น ไม่นานพวกเขาก็เริ่มรวมกลุ่มกัน และหาวิธีจัดการกับความกลัวนั้น ยุคของการล่าแม่มดจึงเกิดขึ้นก่อนหนังสือ *ค้อนของแม่มด* จะตีพิมพ์เกือบร้อยปี แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าหนังสือเล่มนี้ทำให้การล่าแม่มดแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็วและเป็นวงกว้างยิ่งขึ้น

ประมาณการกันว่าตลอดสองร้อยห้าสิบปีหลังจาก *ค้อนของแม่มด* กระจายไปทั่วยุโรป มันคร่าชีวิตผู้บริสุทธิ์ในยุโรปราวหกหมื่นคน

ชั่วร้ายกว่านั้นยังฝังรากความเชื่อไว้ในสังคมของโลกอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางว่า แม่มดคือผู้รับใช้ของปีศาจ เป็นร่างทรงของสิ่งชั่วร้ายที่ต้องกำจัดทิ้ง ด้วยการเป็นเอกสารอ้างอิงถึงบทลงโทษผู้ถูกกล่าวหาในความผิดที่ไม่อาจทำได้ในการไต่สวนปกติ

รวมแล้วหนังสือ *ค้อนของแม่มด* ได้ทำให้คนตายทั่วโลกมากกว่าหนึ่งล้านคน

บทนำ

เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1495 เมืองสตราสบูร์ก

ถนนหินด้านนอกบ้านร้างไร้ผู้คน บ้านเรือนที่อยู่รายล้อมล้วนตกอยู่ในความเงียบสงัด ชั้นสองของบ้านหลังหนึ่งยังคงมีแสงสว่างและเงาร่างของคนที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะข้างหน้าต่าง เงานั่งจุ่มอยู่กับโต๊ะนานจนกระทั่งสายลมวูบใหญ่พัดผ่านถนนทำให้บานหน้าต่างติดกับโต๊ะเปิดผลัะะ คนผู้นั้นจึงลุกขึ้นยืน

จ๊อก!

น้ำชาใส่ถุกรินลงสู่แก้วพร้อมกับไอสีขาวที่ลอยขึ้นมา เจ้าของมือที่กำลังวางกาน้ำชาค่อยๆ เลื่อนมืออันสั่นเทาแยกแก้วขึ้นจิบ พลางเดินกลับไปยังโต๊ะเขียนหนังสือ มือของเขาขาวซีดเช่นเดียวกับใบหน้าอมทุกข์ที่ยังไม่ทันที่เขาจะวางแก้วชาลง มือที่กำลังแก้วก็เกร็งขึ้นก่อนเขาจะเริ่มไอโฮลก

เสียงไอดังขึ้นยาวนาน มือที่ถือแก้วชาสั่นจนน้ำชากระฉอก หยดน้ำชาเปื้อนกระดาษจดหมายที่ยังเขียนไม่เสร็จจนคนถือแก้วต้องฝืนวาง

แก้วลงบนโต๊ะ พลางเอื้อมไปหยิบผ้าเช็ดหน้าซึ่งอยู่ไม่ไกลมาซับน้ำออก
จากหน้ากระดาดที่ยังไฉฉวย

“แค้กๆ เกือบไปๆ” เสียงแหบแห้งดังขึ้นหลังจากเขาควบคุมอาการ
ไอนั้นได้

วูบ ก็กๆ

สายลมพัดผ่านหน้าต่างอีกครั้ง ทำให้คนที่จ้องรอยหมึกเบื่อนอยู่
เงยหน้ามองหน้าต่างด้วยสายตาวาดระแวง ทันใดนั้นเองตะเกียงภายใน
ห้องก็ดับวูบลง

เจ้าของห้องรีบพับจดหมายเก็บ ปากของเขาก็พิมพ์บางอย่าง
ไม่นานไฟสีเขียวเรืองก็ลุกฟุ้งขึ้นบนมือข้างที่ถือจดหมาย พร้อมกับที่
เขาทรุดตัวลงแล้วเริ่มไอนหนักขึ้น

“ส่งมันมาให้ข้า” เสียงแหบเย็นดังขึ้นท่ามกลางเสียงไอ

“ไม่...” คนที่ไอนจล้มลงไปนอนอยู่กับพื้นกัดฟันตอบ ก่อนจะยกมือ
กุมอกอย่างทุกข์ทรมาน

“ถ้าไม่อยากตายก็จงเลือก” เจ้าของเสียงนั้นยังพูดต่อไป แต่ไม่เป็น
ผลกับคนที่นอนดิ้นทรนทวาย เขาอดทนแม้จะทรมานแสนสาหัส พร่ำพูด
แต่คำว่า ‘ไม่’ สลับกับบทสวดอ่อนวอนต่อพระผู้เป็นเจ้า

ไม่นานทุกอย่างก็เงียบลงพร้อมกับร่างกายที่นอนอยู่บนพื้นซึ่ง
แน่นิ่งไปตลอดกาล

ฟื๊ป!

ตะเกียงในห้องสว่างขึ้นอีกครั้ง เผยให้เห็นร่างของชายวัยกลางคน
เจ้าของใบหน้าแสนซีดเขียวที่นอนนิ่งบนพื้นในท่ามือประสานกันบนอก
เหมือนสวดอ่อนวอนต่อบางอย่าง ใบหน้าเขาขาวซีด ขณะที่มุมปาก
มีเลือดสีแดงฉานไหลออกมาอย่างน่าอนาถ

ผู้บุกรุกเดินเข้าไปใกล้ผู้ตายแล้วย่อตัวดึงมือที่ประสานกันออกมา
ดู ก่อนจะต้องสลดเมื่อเห็นว่ากลางฝ่ามือของคนตายข้างที่ถือจดหมายไว้
มีวงเวทที่กำลังจะสลายไป เพราะผู้ร้ายเวทจากโลกนี้ไปแล้ว

“ทุกอย่างจบลงแล้ว” เสียงอีกเสียงดังขึ้นทำให้คนที่แทบจะเหวียง

มือของผู้ตายทั้งอย่างรังเกียจหันไปมอง

“วิท”

ชายหนุ่มเจ้าของเส้นผมสีขาวยาวสลวยสบตาคนเรียกชื่อเขาแล้ว
เอ่ยว่า

“สิ่งที่ไม่สมควรทำ เจ้าได้ทำไปหมดแล้ว ตอนนี้ก็คงเหลือแค่สิ่งที่
สมควรทำเท่านั้น ไสน์ริค”

“สิ่งที่สมควร? หมายถึงการกำจัดข้าฉันหรือ”

ดวงตาคนถูกถามสบตาคนถามนิ่ง แล้วรอยยิ้มที่ทำให้คนถาม
กั๊กฟันกรอดอย่างรังเกียจก็คลี่บนใบหน้าของวิท พร้อมกับคำตอบว่า

“ต่อให้ข้าไม่กำจัดเจ้า มนุษย์ธรรมดาก็ต้องตายอยู่ดี...เหมือนกับ
เขา”

ไสน์ริค เครเมอร์ เหลือบมองร่างไร้ชีวิตก่อนหันกลับมาสบตาวิท

“แต่ปณิธานของข้าจะไม่มีวันตาย! มันจะคงอยู่ กลืนกินพรรคพวก
ของเจ้าจนไม่เหลือแม้แต่เศษเสี้ยววิญญาณ”

วิทยังคงมองคนพูดนิ่งจนกระทั่งไสน์ริคขยับตัวแล้วหายไป วิท
มองพื้นว่างเปล่าที่ไสน์ริคเคยยืนก่อนก้าวมานั่งยองๆ ข้างศพ ชายหนุ่ม
เอื้อมไปจับมือข้างที่มีวงเวทแล้วรูดมือกับมือข้างนั้น ทันทีที่มือของทั้งสอง
คนหลุดจากกัน สายใยพลังสีเขียวก็นุ่งจากวงเวทนั้นตามติดมือของวิท
ออกมา

วิทยืนขึ้น รอให้สายใยพลังพุ่งออกมารวมตัวกันจนกลายเป็นร่าง
วิญญาณของเจ้าของร่างอย่างสมบูรณ์แล้วยิ้มทักทาย

“ดูเหมือน...ข้าจะมาช้าไป”

วิญญาณดวงนั้นส่ายหน้าแล้วค้อมหัว พร้อมกับส่งของที่เขาใช้
เสี้ยววินาทีสุดท้ายเก็บรักษาเอาไว้ให้แก่วิท เมื่อวิทรับจดหมายนั้นมา ดวง
วิญญาณก็ยิ้มยิ้มแล้วค่อยๆ จางหายไป

วิทเหม่อมองการจากลานั้นด้วยสีหน้านิ่งสงบแล้วก้มลงคลี่จดหมาย
ออกมาอ่าน

วันเสาร์ที่สิบเก้าของเดือนพฤษภาคม หลังจากปีแห่งการถือกำเนิด
ของพระผู้เป็นเจ้าหนึ่งพันสี่ร้อยเก้าสิบห้าปี เมืองสตราสบูร์กแห่งจักรวรรดิ
โรมันอันศักดิ์สิทธิ์

ถึงวิท เพื่อนรักของข้า

ข้ารู้ว่านี่อาจเป็นการขอที่มากเกินไป หลังจากทีข้าได้กระทำผิด
อย่างมหันต์ไว้เมื่อหลายปีก่อน และนี่จะเป็นสิ่งเดียวที่จะช่วยลบล้าง
ความผิดของข้าได้

ค้อนของแม่มดได้ทุบลงบนดินแดนแห่งพระผู้เป็นเจ้าแล้ว แรงสั่น
สะเทือนของมันได้ทำให้แผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์นี้เจ็จนองไปด้วยเลือดของ
ผู้บริสุทธิ์ ความกลัวกระพือโหมใส่ให้ไฟแห่งความเคียดแค้นลุกกลามไป
ไกลกว่าที่ใครจะคาดคิด ท่านผู้อยู่ในความคุ้มกันของพระเจ้าของท่านคง
นึกหัวเราะเยาะข้าผู้เฒ่าที่ไม่เชื่อฟังท่านแต่แรก แต่กระนั้น ข้าก็ยังเขียน
จดหมายนี้มาเพื่อขออภัยท่านเป็นครั้งสุดท้าย

อีกไม่นานข้าจะตาย ข้าไม่รู้ว่าด้วยวิธีใด แต่อีกไม่นานผู้ครอบครอง
ค้อนแห่งโมหะนั้นต้องกำจัดทุกคนที่ขวางทาง ข้ายินยอมเป็นคนผู้นั้น
เพราะข้าคือผู้ซึ่งสมควรได้รับโทษทัณฑ์ที่แท้จริง ข้าตายได้ แต่ต้องมีใคร
สักคนหยุดยั้งมัน ท่านรู้ดีเพื่อนข้า ว่าข้าหมายถึงอะไร คนที่จะทำให้ค้อน
ของแม่มดกลายเป็นเรื่องเล่าขานที่ไร้ซึ่งคนจดจำ คนที่จะกลบฝังกลิ่นคาว
อันลະคลุ้งให้เหลือไว้เพียงโลกใบใหม่แห่งการรู้แจ้ง ท่านผู้ซึ่งครอบครอง
ความเป็นที่สูงสุด

ได้โปรดกระทำสิ่งนั้น เพราะข้ายังคงศรัทธา...ไม่ว่าพระผู้เป็น
เจ้าของท่านหรือของข้าก็มีเมตตาต่อโลกใบนี้เช่นเดียวกัน

ลงชื่อ

จาคอบ สเปิร์นเจอร์

วิทอ่านจดหมายนั้นจนถึงคำลงชื่อ ก่อนจะเพ่งสายตาไปตามตัว
อักษรที่กลายเป็นคราบเพราะรอยเปื้อนของชาที่มีกลิ่นอันนำมาซึ่งความ

ตายไชยจางๆ

“ได้โปรดกระทำสิ่งนั้น...” วิทพืมพำกับตัวเองพลางพับกระดาษ
จดหมายสอดเข้ากระเป๋าดวงตาสีน้ำเงินของเขาหลุบมองใบหน้าจากขอบ
เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะจางหายไปพร้อมกับคำพูดว่า
“...เป็นเจ้าของต่างหาก...ที่ต้องทำ”

1

รื่องรอย

เดือนมีนาคม ค.ศ. 1999 เมืองพิทเดอกิล ประเทศโคมาเลีย

โจนาธาน สก็อต กำลังตกที่นั่งลำบาก หัวหน้าภันฑารักษ์แห่ง
พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติหายใจอย่างยากลำบากเพราะกรงเล็บของโครง
กระดูกหินที่ข่มขู่เขาด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือกว่า

“มันอยู่ที่ไหน”

โจนาธานอ้าปาก ไม่ใช่เพื่อตอบ แต่เพื่อตักดวงอากาศที่ผ่านเข้าทาง
จมูกและปากอย่างน้อยนิดขณะเหลือบมองลูกชายตัวน้อยที่มองมาทาง
เขาพลางเบะปาก

‘เจย์...’

“บอกมา!”

“ไม่มีวัน ฉันไม่มีทางบอก” โจนาธานขยับปากตอบโดยไร้เสียง
ทันใดนั้นมือกระดูกหินก็ยังปีบคอเขาจนหายใจไม่ออก

ในเสียงววินาทีที่เขาจะหมดลมหายใจ เด็กน้อยก็เปล่งเสียงร้องไห้

“แจ้!”

วาบ!

วงเวทสีทองปรากฏขึ้นใต้ร่างของเด็กน้อย พร้อมกับกระแสไฟฟ้าที่แล่นปราดไปยั้งเหยือกแก้วทรงสูงซึ่งนักวิชาการและนักโบราณคดีเรียกว่า ‘ชาคาร์’ ก่อนจะกระแทกหุบของชาคาร์จนแตกไป

ควีนสีเขียวพวยพุ่งออกมาจากรอยแตก พร้อมกับการปรากฏตัวของปีศาจค้างคาวสามหัว สองหัวที่เป็นมังกรขนาบหัวที่เป็นมนุษย์ซึ่งมีร่างกายเป็นเพียงโครงกระดูก เจ้าปีศาจตนนั้นสบตาเด็กน้อยที่หยุดร้องให้ทันทีที่โดนมอง ก่อนจะหันไปพุ่งใส่โครงกระดูกหินจนร่างกระดูกนั้นแตกสลายไป

ครี๊ด!

โจนาธานหลุดตัวลงกับพื้นพลางล้มลุกตัวโยน เมื่อเขารั้งตัวเองกลับมาหนึ่งได้ก็เห็นว่าผู้ช่วยชีวิตเขากลับไปยืนต่อหน้าเด็กชายแล้ว

“บอกความต้องการของเจ้าอีกสองข้อมา” ปีศาจสามหัวเอ่ยเสียงดังกังวานขณะโจนาธานขยับตัวลุกขึ้นยืน หูของเขาไม่ได้ยินว่าลูกชายพูดอะไรออกมา

แต่เจ้าปีศาจตนนั้นกลับพูดว่า “อีกข้อ”

คำตอบยังคงเป็นความเงียบ แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่ว่าความเงียบอย่างที่เขาเข้าใจ เพราะปีศาจตนนั้นพยักหน้าก่อนจะเอ่ยพร้อมกับจางหายไปว่า

“ทุกอย่างจะเป็นไปอย่างที่เจ้าต้องการ”

ห้องทำงานของหัวหน้าภักตารักษ์กลับมาสงบดังเดิม โจนาธานขยับตัวเดินมาที่โต๊ะทำงานของเขาซึ่งลูกชายคนเดียวของเขานั่งอยู่ เด็กน้อยมองดูเขาด้วยแววตาที่ไม่ได้แตกต่างกับเด็กสามขวบทั่วไป แต่สิ่งที่แตกต่างคือ เขาไม่อาจเชื่อได้ว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนคนนี้เป็นเพียงเด็กธรรมดา

“ลูก...” เขาเอ่ย

“คุณคะ ฉันได้ยินเสียง...” เสียงหวานของภรรยาที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามาดังขึ้น เธอชะงักพร้อมกับเบิกตากว้าง “เกิดอะไรขึ้นคะ!”

โจนาธานเหลือบมองความเสียหายของวัตถุโบราณที่เขากำลัง
ตรวจสอบ แล้วอุ้มเด็กชายขึ้นพลางเอ่ยว่า

“มารับลูกไปมารีก็”

หญิงสาวพุงมารับเด็กชายไปอุ้มทั้งที่มองสามีเก็บเศษหุซาคาร์แก้ว
มาวางไว้ข้างเหยือกน้ำโบราณ เธอเอ่ยว่า

“คุณคะ”

โจนาธานส่ายหน้า “ผมจะรับผิดชอบเอง คุณพาลูกกลับบ้านไป
ก่อน เ็นนี้เราค่อยคุยกัน”

ภรรยาสาวมองสามีอย่างไม่เห็นด้วย แต่พอสบดวงตาจริงจังของ
คู่ชีวิต หญิงสาวก็พยักหน้าแล้วหมุนตัวเดินออกจากห้อง ขณะโจนาธาน
มองตามภรรยา ไม่ใช่เพราะต้องการมองส่ง แต่เขามองเพราะเด็กชาย
เจย์ สก๊อต ที่อยู่ในอ้อมกอดของมารดา เด็กชายมองกลับมายังเขา

ดวงตาสองคู่ที่ถอดพิมพ์กันมาสบกันนิ่ง โจนาธานไม่แน่ใจว่า
ตัวเองตีความสายตาที่มองมาของลูกชายถูกหรือไม่ แต่สิ่งหนึ่งที่เขาแน่ใจ
ก็คือ นับตั้งแต่วันนี้นี้...ทุกอย่างจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

เดือนมิถุนายน ค.ศ. 2006 เมืองสการ์เล็ท ประเทศโคมาเลีย

“เจย์ อย่าลงไปที่ทะเลนะลูก เจอคุณพ่อแล้วกลับมาเลย ห้าม
เถลไถล” เสียงตะโกนของแม่อังขึ้นขณะที่เด็กชายเจ้าของเส้นผมหยิกฟู
วิ่งออกจากประตูบ้านตรงไปยังจักรยานคันน้อย

“ครับแม่” เด็กน้อยบอกพลางหันไปโบกมือให้ผู้เป็นแม่ที่ยืนหน้า
ออกมาจากหน้าต่างห้องครัว แล้วจึงจักรยานไปถึงถนนหน้าบ้านก่อนจะ
ขี่ออกไป

สายลมอุ่นของฤดูร้อนพัดกระทบผิวขาวสะอาดของเด็กชายทำให้
คนที่จักรยานคลี่ยิ้ม เจย์ชอบฤดูร้อน เพราะเป็นฤดูเดียวที่เขาหายใจได้
สะดวก ตั้งแต่เด็กภูมิแพ้ทำให้เขาหายใจไม่ค่อยออกเวลาอากาศเปลี่ยน
แม้สการ์เล็ทจะเป็นเมืองที่มีฤดูหนาวไม่ยาวนาน แต่การต้องทนอุดอู้อยู่
ในบ้านด้วยสภาพร่างกายแบบนี้ก็ไม่ใช่เรื่องสนุก

“เฮ้ เจย์!”

มีเสียงตะโกนมาจากร้านขายไอศกรีม เป็นเด็กในวัยเดียวกับเขา เจย์หันไปมองแล้วลอบถอนหายใจ เขาอยากถีบจักรยานหนีคนเรียก แต่ก็รู้ว่าถ้าทำอย่างนั้นเมื่อเปิดภาคเรียนหน้าแล้วคงต้องเผชิญกับการกลั่นแกล้งของอันธพาลประจำโรงเรียนคนนี้อีกแน่

“มีอะไรนั่นเหรอกเกรก”

เกรก ทอร์แมน ลูกชายร้านขายไอศกรีมดังของเมืองเดินอาดๆ มาจับแฮนดรัลจักรยานของเจย์แล้วแหยะยืม

“นายทำการบ้านฤดูร้อนหัวข้ออะไร”

เจย์กะพริบตา การบ้านฤดูร้อนของโรงเรียนเป็นหัวข้ออิสระ เจย์ที่ชอบประวัติศาสตร์เพราะมักไปฟังบรรยายของพ่อบ่อยๆ เลยเลือกทำรายงานเกี่ยวกับอารยธรรมเมโสโปเตเมีย แม้รู้ว่าหัวข้อนี้จะทำให้เขาต้องอ่านหนังสือตลอดทั้งปิดภาคเรียน แต่ก็สนุกกว่าการออกมาเล่นนอกบ้านแล้วกลายเป็นลูกไล่ของหัวโจกตรงหน้า

“เมโสโปเตเมีย”

“เหรอก บังเอิญจัง ฉันก็ทำหัวเรื่องเดียวกัน เอามาให้ลอกหน่อย”

เจย์กำแฮนดรัลจักรยานแน่นแล้วตอบว่า “มันเป็นหัวข้ออิสระ ให้ลอกไม่ได้”

“ก็ใช่นะสิ นายก็เอาของนายมาให้ฉันแล้วไปหาหัวข้อใหม่ทำ”

ดวงตาของเจย์วาวขึ้น ขณะได้ยินเกรกเอ่ยต่อ

“เหลือเวลาอีกเกือบเดือนกว่าจะเปิดภาคเรียน ลูกชายของศาสตราจารย์คนดังคงทำทัน ส่วนฉันสิ ต้องช่วยพ่อขายของ ไม่มีเวลาถือว่าช่วยๆ กันแล้วกัน”

เกรกพูดพลางตบไหล่เจย์ เจย์อยากจะปฏิเสธ แต่ก็รู้ว่าถ้าทำแบบนั้นเขาต้องเจอกับอะไร เลยได้แต่หัวเราะแห้งๆ

“เอามาให้ฉันพ่องนี้ละ”

“ไม่...”

“หือ?”

เจย์สบดวงดาววรวบของเกรกแล้วเปลี่ยนคำพูดว่า “พรุ่งนี้ต้องไป
พิตเดอกิลกับคุณพ่อ วันเสาร์ได้ไหม”

เกรกยิ้มอย่างพอใจพลางปล่อยมือที่จับแฮนด์จักรยานเอาไว้

“ได้ ถ้าวันเสาร์นายไม่มา ฉันจะไปหาที่บ้าน”

เจย์ยิ้มแห้งก่อนจะขี่จักรยานออกมา อารมณ์ขุนมัวที่ต้องยก
การบ้านที่ทำมาทั้งเดือนให้คนอื่นทำให้เขาถีบจักรยานเลี้ยวไปทางชายหาด
แล้วจอดไต่ต้นไม้อีก่อนจะวิ่งลงหาดไป พอถึงจุดที่ใกล้กับน้ำทะเลชัดถึง
เขาก็หยุดแล้วก้มลงคว้าเปลือกหอยแถวนั้นมาวาดใบหน้าของเกรกก่อน
ใช้มือละเลงมัน ทำอย่างนี้ซ้ำๆ หลายครั้งอารมณ์เสียก็ทุเลาลง

“ฟู! ค่อยอารมณ์ดีขึ้นหน่อย” เจย์พึมพำแล้วทრุดตัวนั่งลงมอง
ทะเลยามเย็นอย่างเศร้าใจ

หากเขามีร่างกายแข็งแรงคงสู้กับเกรกได้

‘ไม่จริงหรอก นายแค้ชีซลาด’ เสียงในใจดังขึ้น ทำให้เจย์โยน
เปลือกหอยลงทะเลอย่างหมดอารมณ์แล้วลุกขึ้นปิดทรายที่กั้นพลาเงิน
กลับไปหาจักรยาน ก่อนจะขี่ไปที่พิพิธภัณฑ

โจนาธาน พ่อของเขาทำงานที่นี่นับตั้งแต่เขาจำความได้ เจย์ชอบ
ที่นี่ เพราะเป็นสถานที่ที่ทำให้เขาได้เห็นสิ่งของมากมายจากอดีต คุณลุง
ทีโมส เพื่อนร่วมงานของพ่อบอกว่าเขาได้ความหลงใหลของโบราณมา
จากพ่อ เจย์ก็คิดว่าใช่ เพราะในเวลาที่เขาได้มองพวกมัน เขารู้สึกดี ถึง
จะยังอายุน้อย แต่นอกจากภาษาอังกฤษที่เขาพูดได้ดี ในตอนนี้เขาเริ่ม
สนใจภาษาละตินแล้ว

“ฉันก็ทำรายงานเกี่ยวกับภาษาละตินแล้วกัน” เจย์สรุปกับตัวเอง
เกี่ยวกับการบ้านที่ต้องทำใหม่

“อ้าวเจย์ มารับใจเหรอ”

เจย์หันไปมองชายร่างเล็กเจ้าของใบหน้ายิ้มแย้มแล้วตอบว่า

“ขอบคุณลุงทีโมส คุณพ่ออยู่ไหนเหอครับ”

“ห้องจัดแสดงกลาง เดือนนี้เราเอาพวกเอกสารโบราณมาจัดแสดง
โจกำลังตรวจความเรียบร้อยก่อนเปิดให้คนเข้าชม มาสิ ไปกับลุง”

ที่โมสจับมือเด็กชายแล้วพาเดินไปยังห้องจัดแสดงกลาง ที่นั่นเจย์เห็นพ่อเดินตรวจดูจุดจัดแสดงเอกสารโบราณด้วยสีหน้าพอใจ พ่อเห็นเขาหัวหน้านักดนตรีก็ย่นคิ้วแล้วอ้าแขนออก เจย์จึงดึงมือออกจากมือที่โมสแล้วโผล่เข้าหาผู้เป็นพ่อ

“ทำไมวันนี้มารีบพ่อช้า”

เจย์นึกถึงสาเหตุแต่ก็เลือกที่จะไม่บอกผู้เป็นพ่อ “ผมแวะไปเก็บเปลือกหอยที่ชายหาดนิดหน่อยซะ”

“ถ้าแม่รู้เข้าจะต้องดุลูกแน่”

เจย์ยิ้มพลางเหลือบมองเอกสารโบราณที่ตั้งอยู่ในตู้กระจกตรงหน้า แล้วบอกว่า

“เอกสารภาษาละตินทั้งนั้นเลยนี่ปะพ่อ”

“ใช่ ตรงนั้นมีหลายชิ้นเก๋ากว่านั้นอีกนะ”

“พระเอกก็คงเป็นชิ้นนั้นสินะโจ” ที่โมสที่เดินตามมาสมทบสองพ่อลูกชี้ตู้กระจกตรงกลางห้องจัดแสดง

เมื่อทั้งหมดเดินไปถึงตู้กระจกนั้น เจย์ก็มองแผ่นดินเหนียวที่มีอักษรรูปร่างเหมือนลิ้มซึ่งจัดแสดงอยู่ข้างใน

“อักษรรูปลิ้ม...คูนiform” เจย์เอ่ย

“เก่งสมเป็นลูกของนาย” ที่โมสชมจนเจย์ยิ้มกว้าง

โจนาธานหัวเราะในลำคอแล้วบอกว่า

“เจย์เคยเห็นหลายครั้งแล้วตอนฉันไปบรรยายที่อิหร่าน”

“อันนี้มันเขียนว่าอะไรหรือครับพ่อ” เจย์ถามเพราะเขาแน่ใจว่าพ่อจะบอกเขาได้เหมือนทุกครั้งที่เขาให้ผู้เป็นพ่ออธิบายเกี่ยวกับแผ่นดินเหนียวหน้าตาประหลาดเวลาไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์ด้วยกัน

“มันเป็นบันทึกของหมอผีคนหนึ่ง แปลยากสักหน่อย แต่โดยรวมเขาพูดถึงเอเทมู”

“เอเทมูคืออะไรครับ”

โจนาธานหันมาสบตาลูกชาย แต่ก่อนที่เขาจะตอบ เสียงโทรศัพท์มือถือของที่โมสก็ดังขึ้น ชายร่างเล็กดึงโทรศัพท์มาดูเบอร์แล้วเอ่ยว่า

“ดูเหมือนจะมีเรื่องนะ”

“ใครโทร. มา” โจนารานถามแล้วชะงักเมื่อเพื่อนหันหน้าจ่อโทรศัพท์ที่แสดงเบอร์โทร. ให้เขาดู โจนารานปล่อยให้ลูกชายลงยืนบนพื้นขณะที่โมสกดรับสาย

“สวัสดีครับท่าน ผม...” เสียงพูดคุยเบาลงเพราะที่โมสเดินห่างออกไป ขณะที่โจนารานทรุดตัวลงสบตาลูกชาย

“ลูกรอพ่ออยู่นีก่อนนะ ดูได้แต่ห้ามแตะต้องกระจกทั้งหมด...”

“เพราะสัญญาณเตือนภัยจะดัง” เจย์เอ่ยอย่างจำได้ ทำให้โจนารานยิ้มพลางลูบหัวเขาแล้วเดินตามเพื่อนร่วมงานไป

เจย์มองตามหลังพ่อแล้วหันกลับไปมองตู้กระจกที่ครอบแท่นแสดงแผ่นดินเหนียวสลักอักษรคูนิฟอร์มอย่างสนใจ

‘หรือจะเปลี่ยนมาทำรายงานเกี่ยวกับอักษรคูนิฟอร์มดี’ เจย์คิดพลางหมุนตัวจะไปดูจุดจัดแสดงอื่น

ฟุ่ง!

เสียงเหมือนมีกลุ่มควันฟุ้งออกมาดั่งขึ้นจากจุดที่จัดแสดงแผ่นดินเหนียวสลัก ทำให้เจย์หันกลับไปมอง แต่ก็ไม่พบความผิดปกติอะไร จึงเดินออกห่างไป แต่แล้วเสียงประหลาดกลับดังขึ้นอีก

ฟุ่ง!

เจย์หันกลับไปมองอีกครั้ง คราวนี้ดวงตาของเขาเห็นว่าเหนือแผ่นดินเหนียวสลักอักษรคูนิฟอร์มมีไอสีดำลอยขึ้นมา ไอนั้นมีรูปร่างคล้ายเปลวไฟ ความหนาแน่นไม่คงที่ เดียวเข้ม เดียวจาง เจย์ไม่ได้ตกใจกับสิ่งที่เห็น เพราะตั้งแต่จำความได้ ดวงตาของเขาก็มักจะเห็นสิ่งประหลาดพวกนี้ พ่อเขาถามพ่อ พ่อก็บอกว่ามันเป็นความสามารถพิเศษของครอบครัว

คนตระกูลสก็อตทำงานเกี่ยวกับวัตถุโบราณมาหลายชั่วอายุคน เหตุผลหนึ่งก็เพราะพวกเขามองเห็นสิ่งลึกลับในของโบราณ

‘ทุกสิ่งบนโลกล้วนมีร่องรอยหลงเหลืออยู่ พวกเราสก็อตมีหน้าที่นำร่องรายนั้นไปอยู่ในที่ที่ควรอยู่’

คำสอนของพ่อทำให้เจย์สนุกกับการมองดู ‘ร่องรอย’ มากกว่านี้
กลัว เด็กชายเพิ่งมองไอส์ดำนั้นขณะเดินเข้าใกล้ ดูเหมือนเจ้าไอส์ดำนั้น
จะรับรู้ว่าเขามองอยู่ มันจึงม้วนตัวเป็นก้อนแล้วลอยผ่านกระจกนิรภัยมา
อยู่ตรงหน้าเขา

ด้วยความอยากรู้อยากเห็น เจย์ยื่นมือออกไปจนปลายนิ้วเกือบ
แตะโดน แล้วก้อนพลังงานสีดำก็ถอยห่างออกไป

“กลัวฉันเหรอ” เจย์ถาม

ก้อนพลังงานนั้นเคลื่อนตัวมาชนปลายนิ้วของเจย์ราวกับต้องการ
ปฏิเสธ

เจย์ยิ้ม “นายฟังฉันเข้าใจสินะ”

ครั้งนี้ก้อนพลังงานเปลี่ยนรูปร่างเป็นคนตัวเล็กในร่างโปร่งใสที่
คล้ายกับตัวเขา แต่แต่งกายเหมือนชนเผ่าโบราณแถวอิหร่านที่เจย์เคยเห็น
จากสมุดบันทึก

การเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้เจย์เลิกหัว

“นาย...เลียนแบบฉันเหรอ”

สิ่งนั้นเงยหน้ามองเขาแล้วสลายรูปร่างเป็นไอส์ดำเหมือนเดิม ก่อน
จะพุ่งกลับไปยังแผ่นดินเหนียวสลัก ทำให้เจย์รีบวิ่งเข้าไปใกล้อย่างตื่นเต้น
เขาเคยเห็นร่องรอยมามากมาย แต่ไม่เคยเห็นสิ่งประหลาดแบบนี้เลย

“เดี๋ยวลี ออกมาก่อน มาคุยกันก่อน!” เจย์เรียกร้อง

ไอส์ดำที่กลับไปลอยเหนือแผ่นดินเหนียวสลักเปลี่ยนกลับมาเป็น
คนตัวเล็กคนเดิมอีกครั้ง แล้วหันมามองเจย์

เจย์ยิ้มให้สิ่งนั้นอีกรอบ “ฉันชื่อ เจย์ สก็อต นายล่ะ”

สิ่งนั้นไม่ตอบเขาในทันที แต่เจย์ก็ยังลุ้นว่าจะได้รับคำตอบ

“เจย์ ไปกันได้แล้ว” เสียงของโจนาธานทำให้เจย์หันไปมองพ่อ
แล้วพ่อก็หันกลับมามองแผ่นดินเหนียวสลักนั้น เขาก็พบว่าคนตัวเล็กได้
หายไปแล้ว

“เจย์” โจนาธานเร่ง

“ครับพ่อ กำลังไป” เจย์ขานรับแล้วหันมากระซิบบอกแผ่นดินเหนียว

สลักว่า “พุ่มนี้ฉันจะมาใหม่”

เด็กน้อยวิ่งไปหาผู้เป็นพ่อ แม้จะจับมือพ่อเดินไปถึงประตูแล้ว เด็กชายก็ยังหันกลับมามองจุดจัดแสดงแผ่นดินเหนียวสลักตรงกลางห้อง อีกหลายครั้งจนกระทั่งเดินพ้นห้องนั้นไป

“พ่อครับ แผ่นดินเหนียวสลักนั้นมาจากไหนหรือครับ” เจย์ถาม ขณะเซ็นจักรยานไปตามทางกลับบ้าน

“พิพิธภัณฑที่ที่อิหร่านที่เราไปคราวก่อนเพิ่งส่งมาให้พ่อวิเคราะห์ พ่อวิเคราะห์เสร็จก็ต้องส่งคืนเขา ทำไมหรือ ลูกสนใจ?”

เจย์เงยหน้าขึ้นสบตาพ่อ “ผมว่าจะทำการบ้านเกี่ยวกับอักษรลิ่มครับ”

“ไม่ใช่เมโสโปเตเมียหรือ พ่อเห็นลูกทำใกล้เสร็จแล้ว”

“เอ่อ คิดว่าจะทำสองเรื่องเพราะยังมีเวลาเหลือนะครับ” เจย์โกหก เพราะครั้งสุดท้ายที่เขาบอกผู้เป็นพ่อว่าต้องเอาการบ้านตัวเองไปให้คนอื่น แม้คุณครูจะลงโทษเกรก แต่เขาก็ถูกอีกฝ่ายตามเกล้งไปอีกหลายเดือน

“ลูกคงไม่ได้โดนขอให้ทำการบ้านให้เด็กคนอื่นอีกใช่ไหม” ผู้เป็นพ่อถาม

เจย์รีบปฏิเสธ “ไม่ครับ ผมอยากทำจริงๆ”

โจนาธานพยักหน้าพลางตอบว่า “ถ้าลูกสนใจก็ดีแล้ว แต่แผ่นดินเหนียวนั้น...”

“ทำไมหรือครับ”

“ลูกจำข้อควรปฏิบัติของสก็อตที่พ่อเคยสอนได้หรือเปล่า”

เจย์พยักหน้า “มองได้ แต่ห้ามสัมผัส ถ้าสัมผัสแล้ว ห้ามพูดคุย แต่ถ้าพูดคุยไปแล้ว...เอ่อ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต้องรับผิดชอบทั้งหมด”

คนเด็กกว่าพูดไปก็นึกถึงสิ่งที่ตัวเองทำกับ ‘ร่องรอย’ ภายในห้องจัดแสดงได้ เจย์ใจหายวาบ เพราะความอยากรู้อยากเห็น เด็กชายเลยลืมข้อควรปฏิบัติสองข้อแรกไปเสียสนิทเลย

“ดีมาก แผ่นดินเหนียวสลักเป็นสิ่งที่พบร่องรอยได้มากที่สุด เพราะ

ฉะนั้นอย่าลืมสิ่งที่พ่อสอนล่ะ”

“ครับ” เจย์รับคำพลางก้มหน้าอย่างรู้สึกผิดมากขึ้น

‘แต่ไม่เป็นไรหรอกมั้ง อีกฝ่ายก็ไม่ได้คุยกันเรานี้’ เจย์คิด แล้วสลัดเรื่องนั้นทิ้งไปเมื่อกลับถึงบ้าน

อาหารเย็นผ่านพ้นไปแล้ว เจย์ก็กลับขึ้นห้องเพื่อจัดการรายงานหัวข้อเมโสโปเตเมียจนเสร็จก่อนเวลาเข้านอน พรุ่งนี้เขากับครอบครัวจะต้องเดินทางไปพิทเดอกิล เพราะพ่อต้องไปร่วมสัมมนาใหญ่ เมื่อถึงตัวลงนอนสมองของเขาก็ฟานึกถึง ‘ร่องรอย’ บนแผ่นดินเหนียวสลักนั้นอีกครั้ง

“ถ้าได้เป็นเพื่อนกันคงจะสอนเราอ่านคูนiformได้แน่ๆ” เจย์พิมพ์พินขณะหลับตาลง “นายเป็นใครกันนะ”

‘กิดิม’

เสียงประหลาดดังขึ้นในหัวขณะที่เจย์สะดุ้งสะดุ้ง ตอนแรกเจย์คิดว่าตัวเองกำลังฝัน แต่เสียงนั้นก็ดังขึ้นอีกครั้ง

‘และข้าไม่ยากสอนอะไรเจ้า’

เปลือกตาที่ปิดไปแล้วของเจย์เปิดขึ้น ก่อนจะพบว่าคนตัวเล็กที่มีใบหน้าคล้ายเขาในชุดโบราณกำลังลอยตัวอยู่เหนือใบหน้าเขาด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

“นาย...”

คนตัวจิ๋วทั้งตัวนั่งในท่าขัดสมาธิ ดวงตาคู่นั้นไม่ละไปจากดวงตาของเจย์ พร้อมกับเสียงที่ดังในหัวว่า

‘หาอยู่ตั้งนาน ในที่สุดก็เจอ...เด็กน้อยของสก๊อต’

2

รับพิณขอ

“เด็กน้อย...ของสก็อต?” เจย์ทวนคำเรียกของอีกฝ่ายขณะ
ลุกขึ้นนั่งอย่างไม่เข้าใจ แต่พอรอให้คนตัวเล็กกว่าพูดต่อ เขาก็ไม่ยอมพูด
เสียที

“นายกำลังหาฉันเหรอ”

มุมปากคนตัวเล็กยกขึ้นแต่ไม่พูดอะไร เด็กน้อยเลยตัดสินใจถาม
ว่า

“มีอะไรให้ฉันช่วยเหรอ”

ดวงตาของคนตัวเล็กทอประกายเจ้าเล่ห์

‘จะช่วยเหรอ’

เจย์พยักหน้า “อ้อ ก็ต้องรับผิดชอบ”

‘รับผิดชอบอะไร’

เจย์ชี้นิ้วไปที่กิติม “นาย”

กิติมหัวเราะ

‘กฎบ้าๆ ของสก็อต’

“ไม่เห็นมีตรงไหนบ้าง” เจย์ตอบด้วยน้ำเสียงไม่พอใจนัก แต่กิตติมไม่ใส่ใจ คนตัวเล็กกลยตัวหมุนรอบเจย์ก่อนจะกลับมาอยู่ตรงหน้าเขาอีกครั้งแล้วเอ่ยว่า

‘แต่ก็ดี ถ้าอย่างนั้นขออภัยหน่อย’

เจย์อ้าปากค้างแล้วก่อนที่จะจะปฏิเสธ เด็กน้อยก็รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างดูดีให้วิญญาณของเขาหลุดออกมาจากร่าง ความรู้สึกวูบไหวเกิดขึ้นพร้อมกับที่ร่างของเขาล้มลงบนเตียง แต่ไม่ว่าที่ร่างของเขาจะถูกขึ้นแล้วมองมายังเขาด้วยแวตานั้นเรียบของกิตติม

“ทำอะไรนะ!”

กิตติมในร่างของเขายกไหล่เล็กน้อยแล้วก้าวลงจากเตียง ก่อนจะกระโดดออกไปทางหน้าต่าง เจย์พุ่งตามไป และเพราะร่างของเขาเป็นวิญญาณ เด็กชายจึงเคลื่อนที่ได้เร็วกว่าปกติ ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังวิ่งตามร่างกายของเขาที่ไต่ไปตามกันสาดและกระโดดลงไปยังสนามหญ้าหน้าบ้านแทบไม่ทัน

‘เราวิ่งได้เร็วขนาดนี้เลยเหรอ’ เจย์คิดทั้งที่ยังเคลื่อนตัวตามร่างตัวเองไปติดๆ

กิตติมในร่างของเจย์วิ่งจนมาถึงประตูรั้วแล้วย่อตัวลงเล็กน้อย ก่อนจะกระโดดสูงจนลอยข้ามประตูรั้วไปอย่างสบาย

“สุดยอด!” เจย์อุทานอย่างชื่นชม เขาเป็นเด็กที่ไม่ชอบเล่นกีฬาเป็นพิเศษ แม้จะชอบขี่จักรยานและวิ่ง แต่ก็ทำได้ในระดับของเด็กทั่วไปเท่านั้น พอเห็นร่างกายตัวเองเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็ว แถมดูเหมือนยอดเยี่ยมก็อดตื่นเต้นไม่ได้

กิตติมพาร่างของเจย์วิ่งมาที่พิพิธภัณฑสถานประจำเมืองสการ์เล็ด พอเห็นวิญญาณประหลาดกำลังจะบุกเข้าไป เจย์ก็ร้องเสียงหลง

“อย่าเข้าไปนะ! ที่นี่มันมีระบบรักษาความ...”

คำว่า ‘ปลอดภัย’ ยังเอ่ยไม่จบ เขาก็พบว่าร่างกายของเขามีมันสีน้ำตาลไหลเคลือบรอบตัว จนเดินทะลุผ่านรั้วและประตูทางเข้าพิพิธภัณฑสถานได้อย่างง่ายดาย เจย์ในร่างวิญญาณเห็นอย่างนั้นก็พุ่งตามไปติดๆ

จนกระทั่งร่างของเขามาหยุดอยู่กลางห้องจัดแสดงเอกสารโบราณที่วันนี้
เขาเจออีกฝ่าย

“เรามาทำอะไรที่นี่หรวอ” เจย์ถาม

กิดิมไม่ตอบ อีกฝ่ายพาร่างของเขาวิ่งเข้าไปหลบอยู่ในจุดที่มองเห็น
เห็นผู้จัดแสดงแผ่นดินเหนียวที่เขาพบกิดิมแล้วจึงมองมันอย่างเงิบงัน
ราวกับรอคอยอะไรสักอย่าง พอเห็นอย่างนั้นแม้เจย์จะเป็นวิญญาณ แต่
เขาก็ขยับตัวมาหลบอยู่หลังร่างกายของเขา

ปู้! พู!

รออยู่ไม่นาน เสียงเหมือนฟองอากาศแตกก็ดังขึ้นตรงที่ว่างหน้า
ผู้จัดแสดงแผ่นดินเหนียวตามด้วยควันไฟ แล้วร่างโครงกระดูกหินก็
เคลื่อนตัวออกมาจากควันนั้น เจย์ทำตาโตพร้อมกับยกมือปิดปากที่อ้า
ปากค้าง ก่อนจะก้มลงมองกิดิมในร่างของเขาซึ่งตอนนี้เผยยิ้มเย็นชา

โพละ

เสียงแตกของบางอย่างทำให้เจย์เงยหน้าขึ้นมอง แล้วพบว่ามือ
ของโครงกระดูกหินยื่นผ่านกระจกนิรภัยเข้าไปขยำแผ่นดินเหนียวจนแตก
ละเอียด

“ไม่ได้นะ!” เจย์อุทานอย่างตกใจ โครงกระดูกนั้นจึงหันขวับมา
แต่ยังไม่ทันที่เจย์จะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น สติของเขาก็ดับวูบลงพร้อมกับภาพ
สุดท้าย ที่เห็นใบหน้าของเจ้าโครงกระดูกหินพุ่งเข้ามาประชิดหน้าเขา

“เจย์ ตื่นได้แล้วลูก” เสียงเรียกของมาร์กาเรตดังขึ้นพร้อม
กับเสียงเคาะประตู ทำให้เจย์ลืมตาแล้วลุกพรวดมอกรอบตัว

‘ห้องนอนเราเนี่ย’ เจย์คิด

“เจย์ ตื่นหรือยังลูก อ้าว ตื่นแล้วนี่ รีบอาบน้ำแต่งตัวจ้ะ เราต้อง
ออกตอนเก้าโมงเช้า”

เจย์หันไปมองผู้เป็นแม่ที่เปิดประตูเข้ามาพาลงพักหน้า

“คะ...ครับแม่”

มาร์กาเรตยิ้มแล้วหมุนตัวเดินออกจากห้องไป เจย์จึงลุกแล้วมอง

ไปรอบตัวอีกครั้ง

“ฝันเหรอ” เจย์ฟิมพ์ถามตัวเองแล้วส่ายหน้า เด็กชายเดินไปหยิบชุดใหม่ที่ตู้เสื้อผ้าแล้วเดินออกจากห้องไปเข้าห้องน้ำ เสียงพูดคุยของพ่อกับแม่เรื่องการเตรียมตัวเข้างานนิทรรศการของหอศิลป์แห่งชาติซึ่งเชิญครอบครัวของเขาไปลอยขึ้นมา ทำให้เจย์รีบทำธุระส่วนตัวให้เสร็จเพราะไม่อยากให้พ่อแม่รอนาน

“อย่าลืมคาดเข็มขัดนิรภัยนะลูก” มาร์กาเรตเอ่ยเมื่อทั้งหมดก้าวขึ้นรถ

เจย์ดึงสายเข็มขัดนิรภัยมาคาดตัวแล้วขยับตัวให้นั่งสบาย ขณะที่รับรู้ว่าการรถกำลังเคลื่อนตัว

“เราน่าจะถึงป้ายๆ งานมีตอนเย็น อยากให้พ่อพาไปไหนหรือเปล่า เจย์” โจนธานถามขึ้นพลางเหลือบมองลูกชายผ่านกระจกมองหลัง

“ไม่มีครับ เอ่อ พ่อครับ”

“ว่าไงลูก”

“แผ่นดินเหนียวที่เมื่อวานพ่อบอกว่ามันเขียนเกี่ยวกับเอเทมมู มันคืออะไรเหรอครับ”

“อ้อ มันคือ...”

กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าของโจนธานดังขึ้น คนที่ขับรถอยู่จึงมองไปทางภรรยาให้รับสาย

“ฮัลโหลคะ อ้าว คุณทีโมส ไซค์ะ ใจเป็นคนขับ ออกจากบ้านมาแล้วคะ คะ!” มาร์กาเรตอุทยานะเหลือบมองโจนธานที่ชะลอรถพร้อมกับตบไฟเลี้ยวเพื่อหาที่จอด ก่อนจะรับโทรศัพท์มาจากมือของภรรยา

“ฉันเอง อิม...ได้ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้”

เจย์ลอบมองสีหน้าของพ่อ แล้วภาพแผ่นดินเหนียวแตกละเอียดคามือโครงกระดูกหินในฝันก็ปรากฏขึ้นในหัว

“เราต้องไปพิพิธภัณฑสถานก่อน”

มาร์กาเรตพยักหน้า ขณะที่เจย์ถามขึ้นว่า

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับคุณพ่อ”

โจนาธานหันมามองลูกชายแล้วยิ้มให้ “เกิดปัญหาที่ห้องจัดแสดงนิทรรศน์ เดียวลูกกับแม่ไปรอพ่อที่คอฟฟี่ชอปตรงข้ามพิพิธภัณฑน์”

“ครับ” เจย์รับคำทั้งที่อยากตามพ่อไปดูมากกว่า แต่ก็ไม่ขออนุญาต เด็กขายนั่งเงียบจนกระทั่งรถจอดที่ลานจอดรถของเจ้าหน้าที่พิพิธภัณฑน์

“เดี๋ยวฉันดูลูกเองค่ะ” มาร์กาเรตเอ่ยพลางจูงเจย์เดินแยกออกไปทางด้านหน้าประตูทางเข้า-ออก

เจย์หันมองตามแผ่นหลังของผู้เป็นพ่อที่ดูเร่งรีบเดินเข้าไปในอาคาร ก่อนจะหันกลับมามองทางแล้วครุ่นคิด

‘คงไม่ใช่หรอก มันเป็นเรื่องผีน’

‘หึๆ’

กึก!

เพียงแค่ได้ยินเสียงหัวเราะ เจย์ก็หยุดเดิน ผู้เป็นแม่ที่จูงมืออยู่ก็หันมามองเขา เจย์เงยหน้าขึ้นสบตาแม่แล้วยิ้มเห่พลางเอ่ยว่า

“แม่ครับ ผมปวดท้อง อยากเข้าห้องน้ำ”

“หรือลูก จันเราไปเข้าที่...”

เจย์ยกมือกุมท้องแล้วรีบเอ่ยว่า “ผมไม่ไหวแล้วอะ เดี่ยวผมวิ่งไปเข้าห้องน้ำในพิพิธภัณฑน์ดีกว่า แม่รอตรงนี้นัก่อนนะอะ”

“จ๊ะ ลูกวิ่งไปเลย เดี่ยวแม่ไปรอหน้าห้องน้ำ”

เจย์พยักหน้าแล้วหมุนตัววิ่งไปที่ทางเข้าอาคาร เขาเร่งฝีเท้าเพราะหวังจะหาที่ซ่อนก่อนแม่จะตามมาทัน โชคดีที่มาร์กาเรตทำเพียงเดินตาม เพราะรู้ว่าห้องน้ำอยู่ตรงประตูทางเข้าและไม่มีอันตรายอะไร สุดท้ายเจย์เลยซ่อนตัวตรงมุมอาคารได้สำเร็จ

‘ฉลาดเหมือนกันนี่’

เสียงนั้นดังพร้อมกับร่างของกิดิมที่ปรากฏตัวต่อหน้าเขา เจย์มองคนตัวเล็กที่ตอนแรกเขาคิดว่าเป็นแค่ความฝันอย่างตื่นตะลึง

“นาย? แผ่นดินเหนียว?”

กิดิมยักคิ้ว “ทำไม”

“เกิดอะไรขึ้นเมื่อคืน” เจย์กระซิบถามพลางมองซ้ายมองขวา ยังไม่ทันที่เขาจะขยับ รอบตัวเขาก็มีมันส์น้ำตาลใสห่อหุ้มไว้

‘ไปดูเอง ชี้เกียจเล่า’

เจย์สบตาคนพูดแล้วกลืนใจเดินออกจากที่ซ่อน เขาเห็นแม่ยืนรออยู่หน้าห้องน้ำ แต่แม่ไม่รับรู้ว่าเขาเ็นอยู่ตรงนี้ เด็กชายจึงแน่ใจว่าพลังของกิตมิน่าจะทำให้เขาล่องหนได้ พอรู้อย่างนั้นเด็กชายก็รีบเดินไปยังห้องจัดแสดง ซึ่งที่นั่นไม่ได้แค่พบกับทมิฬ

แชะ! แชะ! แชะ!

เสียงกดชัตเตอร์ของตำรวจกองพิสูจน์หลักฐานดังขึ้นต่อเนื่องเพื่อเก็บภาพแผ่นดินเหนียวที่แตกละเอียดอยู่ในตู้จัดแสดง

“สัญญาณเดือนกัยไม่ดัง แกรมไม่มีลายนิ้วมือ กล้องวงจรปิดไม่พบความผิดปกติ เหมือนอยู่ๆ แผ่นดินเหนียวก็แตกของมันเอง” ทมิฬเอ่ยเสียงเครียดกับชายหนุ่มร่างสูงที่แต่งกายด้วยชุดดำทั้งชุด บนหัวของเขามีหมวกปีกกว้างซึ่งเป็นสัญลักษณ์ให้เจย์รู้ว่า ผู้ที่สอบถามผู้เห็นเหตุการณ์คนแรกด้วยสีหน้าสงบนี้เป็นคนของหน่วยงานอะไร

“ฮอปกินส์” เจย์เอ่ย

‘สมกับเป็นเด็กของสก็อต ชินกับเจ้าพวกนี้สินะ’

“คุณพ่อทำงานกับพวกเขาอะ บางที่ที่พวกเราไปมีคนใส่ชุดอย่างนี้คุ้มกันเต็มเลย คุณพ่อบอกว่าพวกเขาเป็นตำรวจหน่วยพิเศษ”

‘หึๆ ไซ่ พิเศษมาก’

เจย์หันมามองคนที่หัวเราะอย่างน่าสงสัยแล้วถามว่า

“เมื่อคืนคือเรื่องจริงไซ่ไหม”

‘ก็ไม่มีเรื่องไหนที่ไม่จริง’

“เมื่อคืนหลังจากที่คนร้ายทำลายแผ่นดินเหนียวแล้ว เขาพุ่งมาหาผม...”

‘คนในห้องนี้มองเห็นเจ้าไหม’

เจย์มองไปโดยรอบแล้วส่ายหน้า

‘มันก็ไม่เห็นเหมือนกัน’

“แล้วคนร้ายเป็นใครครับ เป็น...เอ่อ พวกเดียวกับคุณหรือเปล่า”
 สีหน้าของกิตติมเย็นชาขึ้น แต่ไม่พูดอะไรออกมา เจย์เลยวกกลับ
 เข้าเรื่องว่า

“แล้วเมื่อวานหลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้น”

ดวงตาของกิตติมเปล่งประกายขึ้นพลางเคลื่อนไหวไปยังตู้จัดแสดง
 ที่มีแผ่นดินเหนียวแตกละเอียด เจย์เดินตามพลางลอบมองรอบตัว เมื่อ
 พบว่าไม่มีใครสังเกตเห็นตัวเขาจริงๆ เด็กชายก็ผ่อนลมหายใจโล่งอกจน
 มายืนอยู่หน้าตู้กระจกนิรภัย

“มันแตกอย่างนี้แล้ว นายจะเป็นอะไรไหม” เจย์ถามอย่างอดห่วง
 ไม่ได้ เท่าที่เขารู้ ‘ร่องรอย’ ที่อยู่ในวัตถุโบราณจะถูกผูกติดกับสิ่งของชิ้น
 นั้นๆ หากของชิ้นนั้นถูกทำลาย ก็หมายถึง ‘ร่องรอย’ นั้นๆ อาจสูญสลาย
 ไปด้วย

‘ก็แค่บันทึกเก่าๆ เท่านั้น’ กิตติมเอ่ยแล้วหมุนตัวลอบออกจากห้อง
 จัดแสดงหลักไปยังห้องจัดแสดงย่อยซึ่งจัดแสดงเอกสารโบราณเช่นกัน
 เพียงแต่เป็นเอกสารกระดาษในยุคสมัยใหม่กว่า

“ถ้ามันเป็นบันทึกเก่าๆ แล้วทำไมเขาถึงมาทำลายมันล่ะ”

“มันไม่ได้มาทำลาย แต่มาหาร่องรอย”

“หานายเหรอ”

กิตติมหยุดที่แท่นแสดงเอกสารโบราณซึ่งจัดแสดงหนังสือเล่มหนึ่ง
 เจย์เดินไปชะโงกดูแล้วอ่านชื่อหนังสือโบราณนั้นว่า

“ค้อนของแม่มด”

กิตติมพุ่งตัวเข้าไปในตู้กระจกแล้วยืนอยู่บนหนังสือนั้นก่อนเงยหน้า
 สบตาเจย์ ดวงตาทั้งสองสบกันนิ่งอยู่หลายวินาที ทันใดนั้นเจย์ก็ปวดหัว
 อย่างรุนแรง

“โอ๊ย!” เด็กชายอุทานพลางทรุดตัวลงกับพื้น พร้อมกับยกมือกุม
 ขมับ เมื่อเขาฝืนเงยหน้ามองกิตติมก็เห็นคนตัวเล็กกำลังดูคลินไอส์เซียว
 เรื่องจากหนังสือเล่มนั้น ยิ่งไอส์เซียวเข้าไปในตัวกิตติมเท่าไร หัวของเขาก็
 ยิ่งปวดจนแทบจะระเบิดมากขึ้นเท่านั้น

“นาย...ทำอะไร” เจย์กัฒนถามทั้งที่ที่อาการปวดหัวยังทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

‘เจ้าบอกจะรับผิดชอบสินะ’ กิติมส่ายยืม

เจย์ไม่ได้ตอบ เพราะความปวดทำให้เขาแทบไม่เหลือสติ เด็กชายร้องครางก่อนจะสลบไปแทบจะในเวลาเดียวกันกับที่กิติมพุ่งตัวออกมาจากหนังสือ ก่อนร่างของเจย์จะลอยขึ้นแล้วเคลื่อนตัวกลับไปยังห้องน้ำที่มารีการเวตยืนรออยู่ด้วยความเป็นห่วง

ตุบ!

เมื่อเจย์ทิ้งตัวลงกับพื้นห้องน้ำ ม่านพลังก็สลายในจังหวะที่เจย์ได้สติพอดี เด็กชายนอนมองเพดานห้องน้ำนิ่งอย่างไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเขา

เมื่อกิติมลอยมาอยู่เหนือหน้าเขา เด็กชายก็ถามว่า

“นายทำอะไร”

“ทำสิ่งที่ควรทำเมื่อวาน แต่นายดันตกใจจนสลบแล้วซึ่งร่างกลับไปก่อน ตอนนีถือว่าสมบูรณ์แล้ว”

เจย์ขมวดคิ้วพลาจขยับตัวลุกขึ้นนั่ง เขาจับหัวตัวเองที่ตอนนี้หายปวดเป็นปลิดทิ้งแล้ว

“ไอ้สี่ขี้นั่นมันคืออะไร”

กิติมเคลื่อนตัวมานั่งบนบ่าของเด็กชายอย่างเสียบั่น

“มันคงไม่ใช่สิ่งไม่ดีใช่ไหม” เจย์ถามอย่างกังวล แม้เขาจะไม่เคยหวาดกลัว ‘ร่องรอย’ ที่เขามองเห็น แต่ในเวลาไม่ถึงสี่สิบสี่ชั่วโมง เขาได้ฝ่าฝืนข้อควรปฏิบัติของสก็อตสองครั้งติดแล้ว

‘ของตกค้างในวัตถุโบราณที่ไหนมีดีบ้าง’

คำตอบของกิติมทำให้เจย์หน้าซีด แต่ก่อนเขาจะพูดอะไร แม่ของเขาที่รออยู่หน้าห้องน้ำนานแล้วก็เดินเข้ามาเพราะเป็นห่วงลูกชาย

“เจย์เสร็จหรือยังลูก...อ้าว เสร็จแล้วทำไมไม่ออกมา แม่ก็เป็นห่วง...”

“ขอโทษครับแม่ พอดี...เอ่อ เราไปรบกวนพ่อที่ออฟฟิศขอใช้ไหม

ครับ”

มาร์กาเรตพยักหน้าพลางมองลูกชายอย่างสงสัย เจย์พยายามส่งยิ้มให้ผู้เป็นแม่แล้วเดินตามออกไป

‘ไอส์เซียวนั่นคืออะไร’ เจย์คิดพลางหันไปมองกิดิมอย่างสงสัย ‘แล้วกิดิมเป็นใครกันแน่’

กิดิมที่กำลังยิ้มเจ้าเล่ห์สบตาเขา เจย์เลยกระซิบเตือนอีกฝ่ายว่า

“นายยังไม่ตอบคำถามฉันเลย ไอส์เซียวนั่นคืออะไร แล้วนายเป็นใคร”

คนโดนถามยักคิ้วแล้วตอบว่า

‘ไอส์เซียวนั่นคือสิ่งที่เจ้าต้องรับผิดชอบ ส่วนข้า...ก็คือคำตอบของเจ้าไง’

“คำตอบ?”

‘ข้า...คือเอเทมู’

3

ความทรงจำ

“เอเหมมูเป็นชื่อเรียกวิญญาณของคนตายที่ไม่ได้รับการฝัง
ของชาวอัคคาเดียน วิญญาณจะล่องลอยอยู่เหนือผืนดินไปตลอดกาล
ในวัฒนธรรมชาวสุเมเรียนก็มีความเชื่อเรื่องนี้ แต่เรียกวิญญาณพวกนี้ว่า
กิดิม” โจนธานอธิบายเมื่อเจย์ถามเขาอีกครั้งตอนที่ขับรถออกจากเมือง
สการ์เล็ดตรงไปพิทเดอกิล

เจย์เหลือบมองกิดิมที่นั่งอยู่บนไหล่ พลังคิดว่า

‘สรุปก็คือวิญญาณเร่ร่อน’

กิดิมที่เหลือบมองเขาเหมือนจะรู้ว่าเขาคิดอะไรเลยแย้งว่า

‘พวกมนุษย์จะไปรู้อะไร สิ่งที่เราเจ้ารู้มันแค่เล็กน้อยเท่านั้น’

เจย์ขมวดคิ้วพลังคิดตาม แต่พอลึกๆ เขาก็เกิดปวดหัวขึ้นมา
เด็กชายเลยเอนหลังพิงกับพนักแล้วหลับตาลง

“ง่วงหเรอลูก” มาร์กาเรตถาม

เจย์ลืมตาขึ้นแล้วยิ้มแห้ง เพราะไม่อยากรู้ทำไมแม่เป็นห่วง

“ง่วงก็นอนก่อน อีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงพิทเดอกิล พอถึงที่นั่น

เราคงต้องทำงานก่อน ไม่ได้แวะเข้าโรงแรมตามแผนเดิม ใช่ไหมคะคุณ”

“อืม” โจนathanตอบเพียงเท่านั้น

เจย์ลอมบองสีหน้าคนเป็นพ่อ ตั้งแต่ออกจากพิพิธภัณฑฯเขารู้สึกได้ว่าพ่อเคร่งเครียด เด็กชายก็พอเข้าใจ โบราณวัตถุทุกชิ้นไม่ได้เป็นสมบัติของใครคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นสมบัติของชาติ การที่เป็นสมบัติของชาติหนึ่งถูกทำให้เสียหาย ในฐานะหัวหน้าผู้ดูแลสถานที่เก็บรักษา พ่อของเขาย่อมต้องรับผิดชอบ

พอคิดได้อย่างนั้น เด็กชายก็หันกลับตาลปัตรลงมาถึงเหตุผลที่ทำให้พ่อผู้แสนเก่งกาจของเขาต้องมาทำงานในเมืองเล็กๆ แทนที่จะเป็นพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอย่างน่าเสียดาย คุณลุงที่โมสแอบเล่าให้ฟังว่า เป็นเพราะตอนเขาอายุประมาณสามขวบ คุณแม่พาเขาไปหาพ่อที่ทำงาน และด้วยความไม่ประสาของเขaleyทำเหยือกโบราณแตก ทำให้คุณพ่อถูกลงโทษและต้องย้ายมาประจำที่สการ์เล็ด

ตอนที่เขารู้เรื่อง เขาเสียใจมาก คุณลุงที่โมสก็โดนคุณพ่อดุที่มალ่าเรื่องอะไรให้เขาฟัง ก่อนจะปลอบใจเขาว่า จริงๆ คุณพ่อต้องการกลับมาทำงานที่สการ์เล็ดอยู่แล้ว เพราะอยากให้เขาได้อยู่ในเมืองที่อากาศดีๆ โรคภูมิแพ้ของเขาจะได้ดีขึ้น ถึงแม้จะเป็นเด็ก แต่เจย์ก็รู้ดีว่านั่นเป็นเพียงคำปลอบ

ตั้งแต่จำความได้ คุณพ่อจะพาเขาไปที่ทำงานเสมอ ส่วนหนึ่งเพราะพอเขาพูดได้เขาก็เริ่มมองเห็นสิ่งที่เด็กคนอื่นไม่เห็น คุณพ่อคุณแม่เห็นควรให้เขาได้เรียนรู้หน้าที่ของสก็อตตั้งแต่นั้นๆ เลยพาเขาไปด้วยทุกที่ ทั้งงานสัมมนา โบราณสถานต่างๆ แม้กระทั่งนั่งฟังการบรรยายในมหาวิทยาลัย

เจย์ไม่รู้สึกลำบาก แถมเขายังจดจำและเข้าใจสิ่งนั้นได้รวดเร็ววกว่ากิจกรรมอื่นๆ ของเด็กรุ่นเดียวกันเสียอีก ดังนั้นพอเริ่มเข้าโรงเรียน ไปอยู่ท่ามกลางเพื่อนร่วมชั้นที่อายุพอๆ กัน เขาก็เริ่มมีปัญหา เด็กรุ่นเดียวกันชอบเล่นกีฬากลางแจ้ง แต่เขาชอบอยู่ในห้องสมุด เขาชอบทำการบ้าน เป็นเด็กที่ตั้งใจเรียน แต่กลับถูกกลุ่มเด็กหัวโจกหาเรื่อง ตอนแรกเขาก็สู้

พอเกิดเรื่องทะเลาะวิวาท ผู้ปกครองก็ถูกเรียกพบ และนั่นเป็นอีกครั้งที่เขาได้ยินคนอื่นนินทาว่า

‘เลี้ยงลูกตามใจจนตัวเองต้องถูกสั่งย้ายขนาดนี้ ยังไม่สั่งสอนลูกให้ดีอีก’

เด็กชายจำได้ว่าตอนนั้นเขากำลังนั่งแน่นแค้นไหนขณะนั่งอยู่หน้าห้องอาจารย์ฝ่ายปกครองที่เปิดประตูทิ้งไว้ พ่อของเขาไม่เถียงอะไรสักคำ แลมองออกมายังลูปหัวพลางถามเขาว่า

‘อยากกินไอติมไหมเจย์’

เจย์อยากร้องไห้ แต่ตอนนั้นเขาทำได้แค่มองพ่อด้วยตาแดงๆ อย่างอดทนพลางตั้งปณิธานว่า เขาจะไม่ก่อเรื่องอีก แน่นนอน นั่นทำให้เขาต้องเลือกวิธียอมให้หัวใจพวกนั้นทำตามอำเภอใจ โชคดีหน่อยที่เขาไม่ต้องทนอยู่ที่โรงเรียนบ่อยเท่าเด็กคนอื่น เพราะงานของพ่อทำให้เขาต้องลาเรียนอยู่บ่อยๆ เจย์เลยกลายเป็นเด็กติดพ่อแม่มากกว่าเพื่อนไปโดยปริยาย

“...จันเราก็ต้องค้างที่พิทเดอกิลอีกคืนใช่ไหมคะ เพราะคุณต้องไปเข้าประชุมด่วนเรื่องที่เกิดขึ้นนี้” เสียงของมารีการเรตทำให้เจย์ที่หลับตาเพื่อรอให้อาการปวดหัวหายไปลืมตาขึ้นฟังพ่อแม่คุยกัน

“ใช่ อาจจะสองวันด้วยหากยืดเยื้อ”

‘ແ່แล้ว’ เจย์คิดพลางนึกถึงการบ้านฤดูร้อนที่เกรกจะมาเอา

‘ก็ไม่มีปัญหาอะไรนะคะ จันช่วงที่คุณประชุมฉันว่าจะพาเจย์ไปสวนสัตว์ ปิดเทอมครั้งนี้เจย์ยังไม่ได้ไปเที่ยวไหนเลย เอาแต่อ่านหนังสือทำการบ้านอย่างเดียว’

“ได้สิ อิม หรือเราจะอยู่ต่อเพื่อพาเจย์ไปเที่ยวสวนสนุกด้วยดีไหมๆ ก็มาถึงพิทเดอกิลแล้ว”

“ดีเหมือนกันค่ะ”

เจย์กลอกตาฟังพ่อกับแม่วางแผนพาเขาเที่ยว ขณะที่ความคิดในสมองของเขาแล่นเร็วถึงการแก้ปัญหาเรื่องการบ้านของตัวเอง

‘เจ้าไม่อยากไป?’

เจย์เหลือบมองกิติมแล้วแหม้มปาก พลังลึ้มตัวลงนอนราบกับเบาะ
รถก่อนกระซิบว่า

“เปล่า พอดีมีคนจะมาเอาของที่บ้านพุงนี้”

“ทำตัวลึบๆ ล่อๆ ทำไม”

เจย์มองเขม่นใส่คนตัวเล็กที่มายืนจังก้าอยู่ตรงหน้าเขา

“ฉันไม่อยากจะเป็นคนบ้าคุยกับตัวเองนี่”

กิติมเลิกคิ้วแล้วยื่นมือมาแตะจมูกเจย์ แล้วจมูกของเจย์ก็ได้กลิ่น
หอมประหลาดที่เขาเดาไม่ออกว่ามันคือกลิ่นอะไร แต่มันก็หอมอยู่แค่
เสี้ยววินาทีก็หายไป

“ทีนี้ก็ไม่ต้องกระซิบแล้ว”

“ไม่กระซิบแล้วจะคุยยังไง” เจย์คิดอย่างนึกเคือง

“คุยอย่างนี้ไง”

เสียงที่ตั้งกองอยู่ในหัวทำให้เจย์ตาโต มุมปากของกิติมจึงยกขึ้น

“นายอ่านใจฉันได้!”

“จะทำได้มากกว่านี้อีกถ้าทำพันธสัญญากัน แต่ข้าไม่ทำพันธ-
สัญญากับใคร นี่แค่เชื่อมต่อเผื่อเวลาที่เจ้าหรือข้าอยากสื่อสารกันถึงให้
ได้ยินเสียงกันเท่านั้น”

เจย์มองเพื่อนใหม่อย่างตื่นเต้นเพราะรู้สึกสบายใจที่เขาดูไม่เป็น
คนบ้าที่คุยกับตัวเองแล้ว เด็กชายเลยถามสิ่งที่สงสัยตั้งแต่ตอนอยู่ใน
พิพิธภัณฑวัตถุว่า

“นายคือเอเทมมูที่มากับแผ่นดินเหนียวนั่นหรอ”

“ข้าไม่ได้มากับแผ่นดินเหนียวนั่น ข้าเป็นคนสร้างแผ่นดินเหนียว
นั่นต่างหาก”

“หา!”

กิติมนั่งขัดสมาธิลงพร้อมกับสบตาเจย์แล้วถามเปลี่ยนเรื่องว่า
“ปวดหัวไหม”

เจย์พยักหน้า

“แต่น้อยกว่าตอนนั้น ไอ้สี่เขี้ยวนั่นมันคืออะไรหรอ”

ดวงตาของกิตติมฉายประกายพอใจวบหนึ่งขณะตอบว่า

‘ความทรงจำของคนคนหนึ่ง’

‘ใครหรือ’

ใบหน้าของกิตติมเย็นชามากขึ้น

‘คนหนึ่ง’

เจย์ขมวดคิ้ว ‘นี่กวนกันใช่ไหม สรุปีใคร แล้วทำไมนายต้องเอามาใส่ในหัวฉันด้วย’

‘เพราะมีแค่สก็อตเท่านั้นที่จะนำร่องรอยที่อยู่ผิดที่ผิดทางไปอยู่ให้ถูกที่’

เด็กชายขมวดคิ้ว ‘หมายถึงให้ฉันเอาความทรงจำนี้ไปส่งให้เจ้าของมันใช่ไหม’

มุมปากของกิตติมยกขึ้นโดยไม่ตอบ

‘แล้วสรุปมันเป็นความทรงจำของใครกันล่ะ’ เจย์ถามย้ำพลางอ้าปากหา ก่อนเขาจะได้ยินกิตติมตอบ เปลือกตาของเด็กน้อยก็ค่อยๆ ปิดลงพร้อมกับคำพูดสุดท้ายที่ทิ้งไว้ในความทรงจำอันเลือนรางว่า

‘อีกเดี๋ยวเจ้าก็รู้เองแหละ...’

เจย์ได้ยินเสียงกรีดร้อง มันโหยหวนเสียจนเขาสะดุ้งตัวโยน แล้วลืมตาขึ้น เด็กชายพบว่าภาพรอบตัวเขาไม่ใช่ห้องโดยสารรถยนต์ที่เขาเพิ่งลงรถ แต่เป็นเพดานหินของห้องที่แสนอับชื้นและเต็มไปด้วยกลิ่นเหม็น ก่อนเด็กชายจะทันได้ใคร่ครวญว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง เสียงกรีดร้องที่ซัดกว่าครั้งแรกก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“กรีด!”

เด็กชายขยับตัวนั่งหลังตรงแล้วกระโดดตัวจนแผ่นหลังติดผนังก่อนกอดตัวเองไว้แน่น ดวงตาสีน้ำเงินของเจย์เบิกกว้างเมื่อมองรอบตัวอย่างพิจารณามากขึ้น เขาพบว่าตัวเองอยู่ในห้องซังขนาดเล็กที่ผนังสามด้านเป็นหินและด้านหน้าเป็นลูกกรงเหล็ก เสียงกรีดร้องดังมาจากห้องซังด้านหน้าที่มีผู้ชายสองคนใช้บางอย่างจี้มปลายนิ้วของหญิงแก่ที่เนื้อตัวเต็ม

ไปด้วยบาดแผล เสียงกรีดร้องอันแหลบแห่งของหญิงชราส่งลงไม่นาน
ก็เกิดขึ้นอีกเมื่อผู้ชายสองคนนั้นกระทำซ้ำด้วยวิธีการเดิม

“ข้าไม่รู้”

เจย์มองภาพโหดร้ายนั้นด้วยใจสั่นสะท้าน พยายามยกมือทั้งสองข้าง
ปิดปากตัวเอง เพราะกลัวว่าเสียงของเขาจะเล็ดลอดออกมา สมอของ
เจย์ที่จดจำเรื่องราวในประวัติศาสตร์ได้ดีบอกเขาว่า สิ่งที่น่าทึ่งตรงหน้า
คือหนึ่งในวิหิรมาณผู้คนในยุคโบราณ และหากเขาเดาไม่ผิดจากสภาพ
เหยื่อที่ถูกทรมานอยู่ นี่อาจเป็นการทรมานที่ทรมานในการสอบสวนแม่มด
ยุคกลาง

‘เราต้องฝันอยู่แน่ๆ’ เจย์ปลอบตัวเองเพื่อทำให้ใจสงบลง

ครั้งหนึ่งเมื่อสองปีก่อน เขาก็เคยฝันว่าเดินอยู่ในท้องพระโรงอัน
กว้างใหญ่ของพระราชวังต้องห้ามในกรุงปักกิ่ง ตอนนั้นเขาไปนิทรรศการ
จัดแสดงเครื่องแต่งกายแต่ละยุคของจีน ด้วยความอยากรู้ เขาได้สัมผัส
‘ร่องรอย’ ที่ทิ้งไว้ในหมวกขนนกของขุนนางคนหนึ่งเข้า คือนั้นเขาเลยฝัน
ว่าตัวเองเข้าไปในอยู่ท้องพระโรงและได้เห็นฮ่องเต้องค์หนึ่งร่ำราชมาร พอ
ตั้นเข้ามาเขาก็เล่าเรื่องนี้ให้พ่อฟัง นั่นทำให้พ่อบอกเรื่องข้อควรปฏิบัติ
ของสก็อตกับเขาเป็นครั้งแรก

หลังจากนั้นเจย์เลยระวังตัว แม้บางครั้งจะลืมไปบ้าง แต่ก็ไม่ถึงกับ
ฝันเป็นจริงเป็นจัง เจย์ไม่คิดเลยว่าการทำผิดกฎหมายของสก็อตครั้งนี้จะทำให้
เขาต้องมาเห็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติต่อหน้า
ต่อตา

‘แล้วสรุปมันเป็นความทรงจำของใคร’

คำถามก่อนเขาจะเฉลยกลับไปบนเบาะรถเดือนสติให้เด็กชายกลิ่น
น้ำลายพลางลุกขึ้นเดินเข้าไปใกล้ เจย์ยื่นมือของเมื่อเห็นวิธีการบังคับ
ให้เหยื่อรับสารภาพ เลือดสีแดงฉาน ใบหน้าบิดเบี้ยวของหญิงชรา และ
สีหน้าโหดเหี้ยมของผู้ลงทัณฑ์ทำให้เจย์หลับตาปีพลางภาวนาให้หลุดจาก
อำนาจของ ‘ร่องรอย’ นี้เร็วๆ

“มันยอมรับหรือยัง” เสียงแหบดังขึ้นแทนที่เสียงครวญครางของ

หญิงชรา

เจย์ลิมตาขึ้น เห็นชายรูปร่างผอมแห้งในชุดคล้ายนักบวชโบราณ เดินผ่านหน้าห้องข้างของเขาไป ร่างกายชายคนนั้นมีกลิ่นอายประหลาด แต่สิ่งที่ประหลาดที่สุดคงเป็นไอสีเขียวเรืองที่ลอยออกมาจากหนังสือที่เขาถือแนบอก ถ้าเจย์มองไม่ผิด หนังสือเล่มนั้นคือ *ค้อนของแม่มด* เล่มที่กิติมดิงร้องร่ายออกมาใส่หัวเขา

เจย์เพ่งมองใบหน้าของคนคนนั้น แต่เห็นไม่ชัด เพราะเขาเดินผ่านไปเร็ว แล้วน้ำเสียงแหบแผ่วความเย็นชาของเขาก็ทำให้เจย์ขมลูกจนต้องกอดตัวเองไว้อีกครั้ง

“ยังขอรับท่านเครเมอร์”

“งั้นก็ทรมานต่อไป ต้องให้มันสารภาพให้ได้ในคืนนี้ เพราะพวกเราต้องออกเดินทางแล้ว”

“แต่ถ้ามันไม่...”

ยังไม่ทันที่ผู้ลงทัณฑ์จะเอ่ยจบ คนที่ถูกเรียกว่า ‘ท่านเครเมอร์’ ก็ขัดขึ้นว่า

“ก็ฆ่าทิ้งเสีย เรายี่เรื่องต้องทำอีกมาก การเดินทางไม่อาจรอได้อีกไม่นานจะมีการประชุมใหญ่ ชำตองการสรุปการทำงานตลอดหนึ่งปีนี้ให้คณะกรรมการรับรู้”

คำสั่งสั้นสุดลง ผู้ลงทัณฑ์ก็ค้อมหัวรับคำ เครเมอร์หมุนตัวกลับหมายจะเดินออกไป แต่เสียงแหบพร่าของหญิงชราก็ดังขึ้น

“แกนั่นแหละปีศาจ”

เท่าที่กำลังก้าวระงัก แล้วคนถูกกล่าวหา ก็หันกลับไปปรายตามองหญิงชรา เจย์ชะโงกมองใบหน้าของหญิงชราที่เงยขึ้น ก่อนจะเบิกตากว้างเพราะใบหน้าเธอเต็มไปด้วยรอยแผลฟาดแห่งกรังดูน่ากลัว แม้เขาจะมีจิตใจแข็งแกร่งเพราะเคยเข้าไปตรวจสอบสุสานกับพ่อแคไหน แต่การเห็นคนเป็นที่มีสภาพไม่ต่างจากคนตายและยังจดจ้องอย่างเคียดแค้น ก็ทำให้ความหวาดกลัวที่ลดลงเพราะคิดว่าเป็นความฝันสืบคลานมาในความคิดอีกครั้ง

“ข้าล่ะหรือปีศาจ ไม่...เจ้าต่างหาก ข้าคือผู้รับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของนางทั้งเสีย”

ผู้ลงทัณฑ์หันไปคว้าดาบใหญ่ที่วางอยู่ไม่ไกล จากนั้นปาดคอหญิงชราโดยไม่กะพริบตา ร่างหญิงชราทรุดลงราวกับใบไม้ที่ร่วงหล่น ขณะคนสั่งก้าวออกจากห้องซังอย่างมั่นคงราวกับภาพการสังหารโหด ตรงหน้าไม่ส่งผลอะไรต่อเขาเลย ผู้ลงทัณฑ์ทั้งสองเองก็ทำหน้าโล่งใจที่กำจัดงานในหน้าที่หมดไปอีกราง

“งานเลี้ยงฉลองการจับแม่มดยังไม่จบ ออกไปฉลองด้านนอกเถอะ” น้ำเสียงอ่อนโยนจนน่าขนลุกของเคอร์เมอร์ดังขึ้นทำให้ลูกน้องทั้งสองค้อมหัวให้ แม้คนพูดจะเดินห่างไปไกลแล้ว

เจย์มองคนทั้งสามเดินห่างจากห้องซัง ก่อนจะหันกลับมามองร่างหญิงชราที่สิ้นกระตือรือร้นบนพื้นทั้งที่ตายังไม่ปิด ในเสียงวินาทีหนึ่งเจย์รู้สึก ว่าดวงตาของหญิงชราผู้นั้นไม่ได้มองตามสามคนนั้นไป แต่มองมายังตัวเขา

“อะ...”

เสียงที่ไม่หลุดจากลำคอของหญิงชราและดวงตาที่จ้องเจย์เขม็ง ทำให้เจย์เบิกตากว้างแล้วถอยห่างจากลูกกรง ในจังหวะนั้นเองที่ขาทั้งสองข้างของเขาทำงานไม่ประสานกัน พวกมันขัดกันไปมา จนเด็กชายหงายหลังล้ม

ปัง!

ปัง!

เสียงเหมือนประตูอะไรสักอย่างปิดและแรงสั่นสะเทือนเบาๆ ของเบาะที่เจย์นอนหลับอยู่ ทำให้เด็กชายค่อยๆ ลืมตา ตามมาด้วยเสียงของผู้เป็นแม่

“ถึงแล้วลูก เจย์”

เจย์สะดุ้งลุกขึ้นนั่งมองไปรอบตัวอย่างหวาดระแวง แล้วหันไปมองประตูที่ถูกเปิดออกด้วยมือมาร์กาเรต

“ฝัน...”

“ถึงแล้วลูก ลงมาเถอะ เราต้องเข้างานแล้ว”

เจย์ขยับตัวออกจากรถลงมายืนในลานจอดรถของหอศิลป์แห่งชาติ ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานในวันนี้ ท้องฟ้ายามเย็นที่เกือบจะไม่เห็นแสงสีแดงของดวงอาทิตย์ทำให้เจย์รู้ว่า การเดินทางจากสการ์เล็ตมาถึงพิทเดอกลีครั้งนี้ น่าจะใช้เวลานานกว่าที่พ่อของเขาคิด

“เราแวะห้องน้ำก่อนดีไหมคะ ลูกเพิ่งตื่น” มาร์กาเรตเอ่ยกับโจนาธาน

“อืม ไปกันเถอะ”

สองสามีภรรยาจูงลูกชายเดินตรงไปยังทางเข้า เจย์อยากจะบอกพ่อกับแม่ว่าเขาตื่นเต็มตาแล้ว แต่สมองที่ยังมีแต่ภาพที่เขาฝันทำให้เขาพูดออกมาไม่ได้

“หึๆ”

เจย์เหลือบมองกิติมที่นั่งอยู่บนไหล่แล้วถามว่า

“ฝันนั้นมันอะไร ความทรงจำของใคร”

“เจ้าคิดว่าใคร”

เจย์อยากจะตอบ แต่พ่อเดินเข้ามาแม่ของเขาก็พาเขามาที่ห้องน้ำแล้วส่งเขาให้คุณพ่อพาเข้าไปในห้องน้ำเพื่อดูแลการแต่งตัวให้เรียบร้อย เขาจึงไม่มีเวลาคิดเรื่องที่กำลังถาม ไม่นานเขาก็เดินเข้างานไปพร้อมกับครอบครัว

งานเปิดนิทรรศการภาพวาดของหอศิลป์แห่งชาติจัดขึ้นทุกปีเพื่อแสดงผลงานทั้งใหม่และเก่า ในแต่ละปีหอศิลป์ทั่วโลกจะส่งภาพโบราณมาเข้าร่วมอย่างอลังการ เจย์มางานนี้ตั้งแต่เจ็ดขวบ ผู้ใหญ่หลายคนจำเขาได้ก็เอ่ยปากชมว่าเขาโตเร็วและเก่งเหมือนคุณพ่อ เจย์ก็ได้แต่ยิ้มรับ เพราะรู้ว่างานแบบนี้มีเด็กมาไม่เยอะ และเขาก็เข้าใจสิ่งที่พวกผู้ใหญ่พูดทุกคนเลยเอ็นดู

“แต่วันนี้อยากหาที่เงียบๆ คุยกับกิติมให้รู้เรื่องมากกว่า” เจย์คิดพลางหาทางปลีกตัว

“คุณแม่ครับ ผมขอไปห้องน้ำหน่อย”

มาร์กาเรตก็มองลูกชาย

“ให้แม่ไปด้วยไหม”

เจย์ส่ายหน้า “เดี๋ยวผมกลับมาครับ”

เพราะเขาเป็นเด็กที่ดูแลตัวเองได้ดี แม่เลยเพียงแค่มองหน้าแล้วหันไปคุยกับภรรยาของนักวิชาการคนหนึ่งเกี่ยวกับการเลื่อนตำแหน่งของสามี ตามมารยาทที่ต้องรักษา

เจย์ผ่อนคลายใจแล้วเดินห่างออกมา แต่แทนที่เขาจะไปห้องน้ำอย่างที่พูด เขากลับเดินออกมาอีกทางที่เป็นทางออกไปสู่สวน เด็กชายเดินลึกเข้าไปจนถึงน้ำพุแล้วนั่งลงเรียกกิดิม

“กิดิม”

ร่างของกิดิมโผล่ออกมาแล้วกอดอกมองเขา

“สรุปว่ามันเป็นความทรงจำของใครครับ”

‘เจ้าเห็นอะไรล่ะ’

“ผู้หญิงแก่ถูกฆ่า ผู้ชายสองคนที่เป็นคนลงทัณฑ์ และก็...ท่านเครเมอร์”

คำว่า ‘ท่านเครเมอร์’ ทำให้กิดิมยิ้ม เจย์เห็นอย่างนั้นเลยถามว่า

“ความทรงจำของเขาเหรอ”

‘ก็นะ เพราะเขาถือหนังสือเล่มนั้นนานที่สุด’

“หมายความว่ายังไง”

กิดิมไม่ตอบ แต่หันหลังแล้วเคลื่อนตัวไปข้างหน้า เจย์เดินตามกิดิมที่กลับไปยังหอศิลป์ ตอนแรกเจย์คิดว่ากิดิมกำลังพาเขากลับไปหาห้องจัดแสดงหลัก แต่ไม่ใช่ เอเทมมูตัวเล็กยังคงเคลื่อนผ่านห้องจัดแสดงหลายห้องจนห่างจากห้องจัดแสดงหลักไปเรื่อยๆ และมาหยุดที่ห้องจัดแสดงภาพขนาดเล็กที่มีป้ายห้ามเข้า

“เขาห้ามเข้า เอ้า...”

เจย์ก็มัวลลอบโซ่ที่แขวนป้ายประกาศห้ามเข้าตามกิดิมไป พวกเขาหยุดอยู่หน้ารูปวาดขาวดำของห้องใต้สวนซึ่งมีผู้คนมากมายขึ้น

และส่งสายตาเหยียดหยามไปยังหญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกกดไว้กับพื้น

“คำพิพากษาแม่มดแห่งชาเลม” เจย์พึมพำชื่อภาพ

ภาพเขียนตรงหน้าไม่ใช่ภาพจริง เป็นเพียงภาพจำลองที่คัดลอกมาจากภาพจริงที่วาดขึ้นใน ค.ศ. 1692 ซึ่งบันทึกประวัติศาสตร์ของลัทธิล่าแม่มดที่ชัดเจนมากถึงมากที่สุด

เจย์มองภาพนั้นนิ่งแล้วหันมามองกิติม

“ความฝันของฉันมันเกี่ยวกับการล่าแม่มดใช่ไหม”

‘ใช่’

“แต่ดูจากเสื้อผ้า ยุคที่อยู่ในฝันนั้นน่าจะเป็นก่อนแม่มดแห่งชาเลม...”

ยังไม่ทันที่เจย์จะพูดจบ เขาก็รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ เสียงดนตรีที่ตั้งมาจากห้องจัดแสดงหลักเงียบไปแล้ว อากาศรอบตัวเย็นยะเยือกจนเขาขนลุก แต่ก่อนเขาจะเอ่ยอะไร ม่านพลังของกิติมก็ห่อหุ้มเขาไว้ในจังหวะเดียวกับที่ร่างหญิงชราในความฝันพุ่งเข้ามากระแทกม่านพลัง

เปรี้ยง! เพล้ง!

4

เทย้อล่อ

เปรี้ยง! เพล้ง!

แรงกระแทกจากร่างวิญญาณของหญิงชราทำให้มันพลั้งสีน้ำตาล
ของกิตติมแตกกระจาย แต่ก่อนหญิงชราจะได้บีบคอเจย์ เพลวไฟสีน้ำตาล
ก็ลุกไหม้บนมือของวิญญาณดวงนั้น

พีบ!

เจย์ไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่พอลองตั้งใจสังเกต จึงเห็นว่าเศษ
มันพลั้งของกิตติมตัวเองที่ลุกไหม้เป็นดวงไฟเล็กๆ แล้วพุ่งโจมตีวิญญาณ
หญิงชราจนลุกท่วมร่าง

“ฮึก!”

เสียงกรี๊ดร้องของวิญญาณหญิงชราดังขึ้นไม่นานก็เงียบลง เพราะ
กิตติมพุ่งตัวเข้าหาหน้าอกด้านขวาของเธอตรงดวงวิญญาณของหญิงชราเข้าไป

‘แหะะ ไม่ร่อยเลย’

เจย์มองเอเทมมูตัวเล็กที่ยกมือขึ้นเช็ดปากอย่างตื่นตะลึง

“เมื่อมันเกิดอะไรขึ้นนะ” เจย์พิมพ์

กิตติมหันมาสบตาแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์

‘วิญญาณอาฆาตไง’

“หา!”

‘วิญญาณอาฆาตที่ตามติด ‘ร่องรอย’ ของหนังสือนั่น ไม่ว่าจะ
กี่ร้อยปีก็ยังคงตาม วิญญาณแค้นแบบนี้มีดวงไฟที่แข็งแกร่ง ถึงจะรชชาติ
แย่ แต่ก็ยังเป็นอาหารที่มีประโยชน์นะ’

เจย์ฟังคำอธิบายของกิตติมก็กลืนน้ำลาย

กิตติมสบตาเขานิ่งแล้วส่ายยิ้ม ‘รู้ตัวแล้วสิ’

เด็กชายกะพริบตาอย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะอุทานสิ่งที่เขาเพิ่งสรุป
กับตัวเองได้เสียงหลงว่า

“นายจะใช้ฉันเป็นเหยื่อล่อเหรอ!”

“หึๆ”

ใบหน้าของเจย์ซีดเผือด คำสอนของผู้เป็นพ่อดังก้องในหัว

‘มองได้ แต่ห้ามสัมผัส ถ้าสัมผัสแล้ว ห้ามพูดคุย แต่ถ้าพูดคุยไป
แล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ต้องรับผิดชอบทั้งหมด’

ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยเข้าใจว่า ทำไมตระกูลสก็อตซึ่งครอบครอง
ความสามารถพิเศษในการมองเห็น ‘ร่องรอย’ ถึงต้องตั้งกฎอย่างนั้น
แต่ตอนนี้เขาเข้าใจแล้ว เพราะการทำผิดกฎของสก็อตทำให้เขาในเวลานี้
ตกที่นั่งลำบากอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ตุบๆ

กิตติมลอยตัวเอามือมาแปะปลายจมูกของเขา เหยยทั้งที่ยังสบตากัน
ว่า

‘เหยื่อล่อนั้นเหรอ คำสวยๆ อย่าง ‘รับผิดชอบ’ ของครอบครัวเจ้า
ดูดีกว่านะ’

“คุณจะตอบรับคำเชิญของศาสตราจารย์อาโกเนสไหมคะ”

เสียงพูดคุยเบาๆ ของพ่อกับแม่ขณะเลี้ยงรถออกจากลานจอดรถเพื่อไป
โรงแรมไม่ได้ทำให้เจย์สนใจจะฟัง หรือถามไถ่เหมือนทุกครั้ง

หากเป็นเวลาปกติ เขาจะกระตือรือร้นถามพ่อว่าจะไปบรรยายที่ไหน เพราะนั่นหมายความว่าเขาจะได้ไปเที่ยวด้วย แต่ตอนนี้เขามีปัญหาใหญ่ที่สำคัญกว่าเรื่องไหนๆ อยู่ตรงหน้า

ร่างเล็กที่นอนเอามือรองท้ายทอยพลางไขว้ขา กันรวกับนอนอาบแดดอยู่บนชายหาดลอยไปลอยมาอยู่ตรงหน้าเขาอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว ทำให้เจย์หงุดหงิด

‘ข้าไม่ผิดนะ เจ้าบอกว่าจะรับผิดชอบข้าเอง’

‘อันนั้นมันก็ใช่ แต่คิดยังไงก็ไม่เข้าใจ ทำไมต้องเป็นฉัน ไม่สิ นายตั้งใจเลือกฉันอยู่แล้วตั้งแต่ว่าง นายวางแผนไว้ใช่ไหม’

กิตติมเปลี่ยนท่าเป็นนั่งขัดสมาธิแล้วตอบว่า

‘เพราะว่าเจ้าเป็นสก็อตนะสิ’

‘นามสกุลสก็อตในโคมาเลียเป็นนามสกุลที่มีคนใช้มากติดอันดับหนึ่งในห้าเลยนะ ทำไมต้องเป็นฉัน’

เอเทมมูตัวจิ๋วทำเสียงฮึมๆ อย่างรำคาญ

‘นั่นเป็นเพราะพวกเจ้าเป็นคนเจ้าเล่ห์ สร้างพรรคพวกมากมาย ทำให้หาตัวยากขึ้นนะสิ กว่าจะหาเจอเสียเวลาอยู่ตั้งนาน’

‘ทำไมถึงต้องเป็นฉัน’ เจย์ยังถามย้ำ คราวนี้ทำให้สีหน้ายียวนของกิตติมนิ่งขมขื่นตอบว่า

‘เพราะมีเพียงสก็อตที่จะนำร่องรอยที่ตกค้างไปอยู่ในที่ที่ควรอยู่’

เจย์มองกิตติมตาค้าง เพราะสิ่งที่กิตติมพูดเหมือนกับสิ่งที่พ่อพูด แต่อาการตกตะลึงของเขาก็ออยู่ไม่นานเมื่อกิตติมเอ่ยต่อว่า

‘แล้วตรวจที่เจ้าไม่สามารถเอามันไปอยู่ในที่ที่ควรอยู่ ข้าก็จะให้เป็นเหยื่อล่อไปเรื่อยๆ’

“กิตติม” เจย์กัดฟันกระซิบเรียกอีกฝ่ายอย่างเหลืออด นั่นทำให้พ่อกับแม่หันมามองเขา

“ลูกพูดอะไรหรือเปล่าจ๊ะ” มาร์กาเรตถาม

เจย์ละสายตาจากกิตติมแล้วส่ายหน้า “เปล่าครับ”

“ถึงโรงแรมแล้วละ เราลงกันเถอะ” โจนาธานเอ่ยแล้วนำรถ

เข้าจอด

เจย์เปิดประตูลงจากรถ ก่อนจะเดินไปรอฟู้เป็นพ่อมาเปิดเอากะเป๋าลงจากรถโปรงหลังรถ พอหยิบกระเป๋าสื่อผ้าจากเงินซึ่งปกติครอบครัวสก็อตจัดเอาไว้เพื่อการเดินทางแบบฉุกเฉินหูกออกมา เด็กชายก็เหลือบมองกิดิมที่ลอยตัวมาอยู่ข้างๆ เขา

“ดีนะคะคุณที่ฉันเพิ่งเอากะเป๋าไปจัดใหม่ ไม่อย่างนั้นแน่เลย”

“นั่นสิ ครึ่งนี้ฉุกเฉินจริงๆ โชคดีที่ผมโทร. มาจองห้องพักที่นี้ไว้ก่อน ไม่งั้นคืนนี้เราคงต้องวิ่งวนหาที่พักกัน” โจนานานเอ่ย

เจย์เดินตามพ่อกับแม่ไปพาลงเหลือบมองกิดิม ก่อนจะถามขึ้นว่า

‘ฉันจะต้องทำยังไงถึงจะเอาร่องรอยนี้ไปอยู่ในที่ที่ควรอยู่’

‘โทษที่ ข้าไม่ใช่สก็อต’ กิดิมตอบอย่างไม่มีเยื่อใย

‘โกหก ที่เข้ามาที่ฉันได้ ก็แสดงว่านายรู้ว่าสก็อตสามารถทำอะไรได้บ้างไม่ใช่หรอ’

เอเทมมูตัวน้อยลอยมาอยู่เบื้องหน้าเจย์แล้วยักคิ้ว

‘โห ตอนแรกนึกว่าไม่ฉลาดเท่าไรนะ’

เด็กชายชักสีหน้า ปกติเจย์ไม่ใช่คนโมโหร้ายหรือพูดจาไม่ดีใส่คนอื่น พอหงุดหงิดเขาก็เลือกที่จะเงียบ ครั้งนี้ก็เหมือนกัน เขาไม่อยากทำให้ตัวเองหงุดหงิดเพิ่มขึ้นจนทำสิ่งที่ไม่สมควร เด็กชายเลยตัดสินใจเลิกสนใจเอเทมมูตัวจิ๋วที่ลอยตามเขามาจนถึงห้องพัก

เมื่อเก็บของเสร็จ ทั้งหมดก็ออกมากินอาหารเย็นที่ร้านอาหารหน้าโรงแรม แล้วกลับเข้าที่พักเพื่อพักผ่อน ด้วยความเหนื่อยล้า พ่อแม่ลูกจึงเข้านอนเร็ว

เจย์นอนหลับตาอยู่ท่ามกลางความมืด เขานอนไม่หลับส่วนหนึ่งก็เพราะนอนมาบนรถเสียเยอะแล้ว และอีกเหตุผลคือ เขากลัวที่จะต้องหลับแล้วฝันเห็นอะไรน่ากลัวอีก

‘ไม่วังเหรอ’

เจย์ยังคงมองเพดาน แต่ก็รับรู้วกิดิมนั่งอยู่บนหมอนข้างๆ หูของเขา

‘หรือกลัวฝันร้าย’

เจย์ยังไม่ตอบ กิติมเลยหัวเราะในลำคอ

‘ก็แค่ฝันน่า’

‘แสดงว่าการจะเป็นเหยื่อล่อได้ ฉันต้องฝันใช่ไหม’

‘ก็นะ’

การตอบคำถามที่ไม่ตรงไปตรงมาทำให้เจย์ถอนหายใจ สมองของเขามีความรู้เกี่ยวกับการนำร่องรอยไปอยู่ในที่ที่ควรอยู่น้อยมาก แต่เขาเคยเห็นพ่อทำสองสามครั้ง ส่วนใหญ่มักทำผ่านการซ่อมแซมโบราณวัตถุหรือนำของบางอย่างกลับไปยังที่ของมัน หากคิดตามหลักการนี้ เจย์ก็พบปัญหาใหญ่อยู่สองข้อ

หนึ่ง เขาสัมผัสและต้องรับผิดชอบ ‘ร่องรอย’ มากกว่าหนึ่งร่องรอย และสอง เขาไม่รู้ว่าจะทำให้ร่องรอยทั้งสองไปอยู่ในที่ที่ควรอยู่ได้อย่างไร

กิติมมาจากแผ่นดินเหนียวที่ตอนนี้แตกไปแล้ว ขณะที่ร่องรอยที่เขาได้มาจากหนังสือ *ค้อนของแม่มด* ก็ดันเป็นร่องรอยความทรงจำของคนที่เกี่ยวข้องนั้น แถมเป็นสิ่งที่ดึงดูดวิญญาณอาฆาตอีกต่างหาก

เมื่อจบบัญญา เด็กชายเลยถามขึ้นว่า

‘ฉันถามจริงๆ นะ’

‘ว่า?’

‘นายต้องการอะไรจากฉันกันแน่’

ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นแต่การปรากฏตัวของกิติม ร่องรอยที่สองเขาก็ได้รับมันผ่านการที่กิติมสัมผัสมัน ดังนั้นหากจะหาทางแก้ไข ถามตัวต้นเหตุน่าจะเร็วที่สุด

กิติมไม่ได้ตอบทันที เจย์เองก็ไม่ว่าจะเร่งรัดเอเทมมูตนนี้อย่างไร เพราะหากเขาทำอย่างนั้นก็มีความเป็นไปได้สูงที่อีกฝ่ายจะยึดวนและทำให้เขาสับสนอีก ความเสียบจึงเกิดขึ้นจนเหมือนกับกิติมหายไปจากตรงนั้นแล้ว แต่เจย์ก็ยังรอคอยคำตอบจนกระทั่งกิติมเอ่ยขึ้นว่า

‘ข้ากำลังตามหาสิ่งหนึ่งอยู่ เจย์ สก็อต’

‘อะไรเหรอ’

‘ร่างกายของข้า’

เจย์ขมวดคิ้วคิดทบทวน ‘คุณพ่อบอกว่าเอเทมมูคือวิญญาณของคนตายที่ไม่ได้รับการฝัง การที่กิดิมต้องการหาร่างกายตัวเองมันไม่น่าแปลกไปหน่อยหรอก เจ้าของร่างกายจะไม่รู้ว่าร่างกายตัวเองอยู่ที่ไหนได้ยังไง’

เจย์ถามต่อว่า ‘ตามหาทำไม’

‘เพื่อการเดินทางไปสู่โลกหน้า ข้าจำเป็นต้องเผาร่างกายตัวเองไม่อย่างนั้นข้าจะต้องอยู่บนโลกนี้ไปชั่ววันจิวันคร’

เจย์สูดหายใจลึกแล้วผ่นออก การศึกษาประวัติศาสตร์ทำให้เจย์เข้าใจถึงความหนักหน่วงของสิ่งที่กิดิมกำลังเผชิญ ทั้งโลกทั้งซีกตะวันตกและตะวันออกมีความเชื่อเรื่องการเกิดใหม่ โลกหน้า และการชำระล้าง มันคือความฝันสูงสุดของมนุษย์ในโลกหลังความตาย วิญญาณเร่ร่อนที่นั่งอยู่ข้างหูเขาก็คงมีความปรารถนาไม่แตกต่างกัน

‘แล้วมันเกี่ยวอะไรกับผมที่เป็นทายาทของสก็อต’

‘เพราะสก็อตเป็นสายเลือดเดียวที่สามารถเชื่อมต่อร่องรอยที่เคยเป็นของกันและกันได้ และข้าต้องการความสามารถนั้น’

เจย์พลิกตัวนอนตะแคงเพื่อหันมามองกิดิม

‘แล้วมันเกี่ยวอะไรกับ ‘ร่องรอย’ จากหนังสือเล่มนั้น’

‘เพราะหนังสือนั้นถอดข้อความบางอย่างจากแผ่นดินเหนียวของข้า’ คราวนี้เจย์ถึงกับลุกขึ้นนั่งขมวดคิ้ว

‘นายพูดแปลก นั่นเป็นแผ่นดินเหนียวของนายก็แสดงว่านายเป็นคนสลักมันขึ้นมา แล้วนายไม่รู้ได้ยังไงว่าร่างกายของนายอยู่ที่ไหน’

‘เรื่องมันยาว’

‘งั้นก็เล่า ไม่งั้นฉันจะไม่ยอมนอน’ เจย์บอกอย่างตื้อตึง แม้รู้ว่าในท้ายที่สุดเขาก็ต้องหลับ แต่เขาจะพยายามยื้อเอาไว้ให้นานที่สุด

‘พูดอย่างกับเจ้าสามารถไม่นอนได้ เอาเถอะ ยังไงข้าก็ต้องเล่าอยู่ดี ข้าเป็นเอเทมมู’

เจย์พยักหน้าพลาจลั้มตัวลงนอนกับเตียงอีกครั้ง เพราะกลัวว่าถ้า

พอกับแม่ตื่นขึ้นมาจะตกใจที่เห็นเขานั่งถ่างตาไม่ยอมหลับยอมนอน

‘จริงๆ แล้วเอเทมมูหมายถึง สาเหตุการตาย เพราะมีเอเทมมู ร่างกายของสิ่งมีชีวิตถึงตาย เอเทมมูเปรียบเสมือนอวัยวะของจิตวิญญาณ มันเหมือนกับระเบิดเวลาที่ทำให้ร่างกายเสื่อมสภาพ’

‘คล้ายๆ ยาพิษเหรอ’

‘ประมาณนั้น ถ้ามีเอเทมมู ร่างกายของสิ่งมีชีวิตจะเสื่อม เป็นโรค และหมดสภาพ วิญญาณก็จะหลุดออกจากร่างนั้นแล้วเข้าสู่วัฏจักรเกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่นั่นมันก็มีคนจำพวกหนึ่งที่ยากหลุดพ้นจากวัฏจักรนั้น’

“อืม” เจย์รับคำอย่างนี้ภาพออก การเป็นอมตะเป็นหนึ่งในความ ผันสูงสุดของมนุษย์ในทุกยุคทุกสมัย

‘เลยมีคนคิดว่า หากเอเทมมูคือสิ่งทำให้ร่างกายเสื่อมสภาพ แค่อเอาเอเทมมูออก ก็จบ’

‘ตรงประเด็นดี’

‘ใช่ ไช่ ตรงประเด็น แต่ผลลัพธ์มันไม่ตรงไปตรงมา’

‘ยังงั้นเหรอ’ เจย์ถามพลางอ้าปากหา แต่สมองก็ยังคิดถึงตาม

‘เอเทมมูเป็นสาเหตุทำให้ร่างกายเสื่อมสภาพก็จริง แต่มันเป็น เหมือนอวัยวะของจิตวิญญาณ เพราะฉะนั้นถ้าเอมันออก สภาพของ ดวงวิญญาณก็จะเหมือนกับร่างกายที่ไร้วิญญาณนะสิ’

ความมั่งงุ่นของเจย์หายไปเมื่อคิดถึงตามทัน พลางพึมพำว่า

“เหมือนเจ้าหญิงนิทราเหรอ มีลมหายใจแต่ไม่ตื่น”

‘ใช่ และการนำเอเทมมูออก ร่างกายนั้นก็จะเป็นเจ้าหญิงนิทราไป ตลอดกาล ส่วนเอเทมมูที่หลุดออกไปก็จะไม่รู้ว่าร่างไหนคือร่างกายของเรา ได้แต่ล่องลอยอยู่เหนือผืนดินชั่วนิรันดร์’

เจย์ฟังแล้วก็ถอนหายใจ พลางมองเงาของกิติมอย่างสงสาร

‘นายเลยอยากให้อันช่วยพานายไปหาร่างกายของนาย’

‘ใช่’

‘แล้วนายรู้ได้ยังไงว่าแผ่นดินเหนียวนั้นเป็นของนาย ร่างกายตัวเอง ยังไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหน แต่ดันจำแผ่นดินเหนียวของตัวเองได้ ประหลาดนะ’

“โอ้ย!” เจย์อุทานเสียงเบา เพราะกิติมพาดมือมาที่หน้าผากขณะตอบว่า

‘เพราะวิธีการถอดเอเทมมูออกจากดวงวิญญาณจะต้องมีภาชนะนะสิ ตั้งแต่ข้าหลุดออกมาจากร่างกาย ตัวข้าก็อยู่ท่ามกลางแผ่นดินเหนียวเป็นพันๆ แผ่น’

เจย์ยกมือลูบหน้าผากพลางถามว่า ‘นายดูรู้เรื่องอะไรตั้งเยอะ แสดงว่าน่าจะมีดวงชะตาของตัวเองเหลืออยู่ไม่ใช่หรือ ทำไม่ถึง...’

‘มีแต่ความรู้ แต่รู้ดวงชะตาของตัวเอง เนโครแมนเซอร์ที่สามารถนำเอเทมมูออกจากร่างกายได้นะ ต้องเป็นพอมดที่เก่งแค่ไหน เจ้าไม่มีทางรู้หรอก’

ดวงตาของเจย์เบิกโพลงขณะจ้องกิติมที่หันมาสบตาเขา เด็กชายทบทวนสิ่งที่เขาได้ยินชัดแจ้ว แต่ไม่เคยคิดว่าจะมีอยู่จริงบนโลกแล้วทวนถาม

“พอม...มดหรือ?”

กิติมนิ่งไป

‘เจ้าไม่รู้จักหรือ’

‘พอมดแบบพอมดแห่งออสซินินทานไซไทม์ หรือแบบ แฮร์รี พอตเตอร์ ไซไทม์’ เจย์ถามย้ำ

ดวงตาของกิติมทอประกายประหลาด ก่อนจะล้มตัวลงนอนเหมือนหมดแรง

‘ว่าไง กิติม อย่าเพิ่งนอน อธิบายก่อน’ เจย์ก้มลงชะโงกหน้าเหนือร่างเล็ก

‘ให้ตายเถอะ เจ้าเป็นสก็อตจริงๆ หรือเปล่า’

‘เป็นสิ ฉันเป็นสก็อต’

กิติมนิ่งไปอีกพักใหญ่ ก่อนจะเอ่ยว่า

‘ฉันเจ้าก็ควรรู้ว่า ในโลกนี้ไม่มีใครรู้จักสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า ‘พอมด’ ได้ดีเท่ากับสก็อตอีกแล้ว’